

אתגתא

בשבע 1136 | ו' באדר תשפ"ה, 06.03.25

ליצן קטן נחמד חושף עם מי
הוא לעולם לא ירקוד

יאיר יעקבי

אחרי שתיעד אלפי ניצולי
שואה ומאות מעקורי גוש
קטיף, מורדי קרשנר עובר
לפרויקט התייעוד הבא:
אנשי ההתיישבות

עניין אישי, רבקי גולדפינגר

"ההשראה שלי היא ארגוני השמאל"

במאבקים שמנהל יהודה פואה, יושב ראש ארגון
זכויות האדם 'בצלמו', הוא מקפיד להשתמש בשפה של
שופטי בג"ץ ובשיטות העבודה של ארגוני השמאל, אבל
באמצעותם הוא קוצר הישגים דווקא לטובת צידו השני
של המתרס // צורית פניגשטיין

פרס מס'
01
כספת מלאה
100,000\$

פרס מס'
41
מעמיסים עגלות
ב'משביר לצרכן'

ימים אחרונים להגרלת פרס מציל חיים!

פרס מס'
34
מאסטר בניקיון

אוטו תזכו באוטו...

פרס מס'
51
חבילת iDigital

פרס מס'
12
חופשת קיץ
משפחתית
באירופה

או במאה אלף דולר, או במשכנתה לשנה,
או בחבילת אפל, או בספר תורה,
או בחופשה משפחתית לאירופה...

פרס מס'
02
160,000 ש"ח
לרכב יוקרתי

זה הזמן להציל חיים להשתתף בהגרלת פרס מציל חיים של 'עזר מציון', לתמוך בחולים ובמשפחות, להגדיל את המאגר הלאומי לתורמי מח עצם, ועל הדרך לזכות בפרסים מדהימים!

רוכשים כרטיסים < מצילים חיים > זוכים בפרסים!

לרשימת הפרסים ולהשתתפות בהגרלה: **ami.org.il*2236**

מאמא מיה
Mama Mia

מעדנות מאמא מיה ממציאה מחדש את חוויית הפיצה הביתית!

גל אורן לרנטס - *התמונה להמחשה בלבד

חפשו
במקפידים

מהירה

עד 15 דקות וזה מוכן!

נמתחחת

100% גבינת עמק

מתפצחת

בצק פיצה דק וקריספי

למהדרין יש
תנובה

בהשגחת הבד"ץ
מירושלם
היגדה המלך

בחזית השליחות: להיות הגשר החי בין ישראל לתפוצות

גם ברגעים הקשים ביותר - שליחות היא הגשר החזק ביותר

בחוויית משפחתיות מיוחדות. במקרה שכן זוג אחד אינו מורה - אם יש לו אופק תעסוקתי מתאים (למשל: יכולת להמשיך לעבוד בחברה ישראלית מרחוק או השתלבות במקצועו בחברה מקומית), המשפחה תוכל להסתדר היטב מבחינה כלכלית ואף ליהנות מאיכות חיים גבוהה.

"הכל לבד? מי תומך בנו?"

ממש לא לבד! צוות מקצועי ומסור של המחלקה לחינוך בהסתדרות הציונית מלווה אתכם מרגע הקבלה לשליחות ולאורך כל הדרך. הצוות מסייע בשיבוץ בבית הספר המתאים, בגיבוש החווה מול בית הספר, בהכשרה המקצועית לקראת השליחות, בארגון כנסי שליחים במהלך התקופה, ובליווי אישי ומשפחתי תוך כדי השליחות - וגם בתהליך החזרה לארץ.

זה הרגע לצאת לדרך

דווקא עכשיו, בתקופה מאתגרת זו, נדרשים אנשי חינוך איכותיים ומחויבים להעניז ולקפוז למים - לצאת לשליחות חינוכית למען אחינו בתפוצות. זו הזדמנות נדירה להיות חלק מרגע היסטורי, להשפיע באופן עמוק על הקשר בין ישראל לתפוצות, ולחוות חוויה בלתי נשכחת שתעצב את האישיות שלכם ושל המשפחה שלכם לשנים רבות.

ספר בשיטות הוראה שונות, בכיתות בגדלים אחרים, ועם צוות הוראה מגוון ומקומי, היא חוויה מעשירה ומרתקת. עם החזרה משליחות, תשובו עם ניסיון ייחודי וערכי שייסייע לכם מאוד בהמשך הקריירה המקצועית ויפתח בפניכם אפשרויות חדשות.

המשפחה והילדים - אתגר וצמיחה

חווית השליחות היא מסע משפחתי מצמיח ומעצים. אמנם בתחילה יתכנו אתגרים הכרוכים במעבר המשפחתי, במציאת דירה, ובהסתגלות לתרבות השונה - אך עם הזמן המשפחה לא רק מתרגלת אלא פורחת ומתעצמת מהחוויה הייחודית.

זוהי חוויה מרחיבת אופקים עבור הילדים והמבוגרים כאחד, המעניקה חשיפה לתרבויות חדשות, רכישת שפה, מפגש עם אנשים מרתקים, ואפשרות לטייל ולראות מקומות מדהימים. בקיצור - על אף האתגרים הראשוניים, מובטחת למשפחה כולה חוויה קסומה, מעצבת וייחודית שתלווה אתכם לשנים רבות.

איך מסתדרים מבחינה כלכלית?

שאלת המפתח עבור משפחות רבות. התשובה מעוררת: כאשר שני בני הזוג הם מורים, הם מקבלים משכורת המאפשרת להם לחיות באופן מכובד, ואף לחסוך או להשקיע

כשמשפחה ישראלית נוחתת בקהילה יהודית

משפחה ישראלית שמגיעה לשליחות היא הרבה יותר מעוד סתם "צוות הוראה" - היא פיסת ארץ ישראל חיה ונושמת בלב בית הספר והקהילה. השליחים וילדיהם, בכיתה ומחוץ לכיתה, מהווים את הקשר החם והישיב ביותר לישראל. דווקא היום, בתקופה רוויה אתגרים, אנו רואים כיצד יהודי התפוצות צמאים לקשר בלתי אמצעי שכזה.

מה בדיוק כוללת העבודה בבית הספר?

תפקיד השליחים מתמקד בעיקר בהוראת השפה העברית, אך רבים מהם מלמדים גם לימודי יהדות והיסטוריה יהודית. מעבר להוראה הפורמלית בכיתות, נפתח בפני השליחים עולם נרחב של פעילות בלתי פורמלית בנושאים ציוניים - ארגון טקסים, אירועים, הפקות וחגיגות המחברים את קהילת בית הספר למדינת ישראל באופן חוויתי ומשמעותי.

"ומה יקרה למשרה שלי בבית הספר בישראל?"

שאלה טבעית ומובנת ששליחים ושליחות רבים שואלים את עצמם. אך כדאי לדעת: חווית השליחות היא בבחינת קפיצת מדרגה מקצועית משמעותית. ההתנסות בהוראה בבתי

פברואר מושלג פקד את ניו יורק בעיצומו של כנס שליחי ההוראה של ההסתדרות הציונית העולמית בניו ג'רזי. ביום האחרון של הכנס, התברשו תושבי האזור כי עקב הסופה הוכרז "Snow Day" - כל בתי הספר ייסגרו וההורים והילדים יישארו בבתייהם.

אך באחד מבתי הספר היהודיים התרחש דבר מה יוצא דופן. המנהל, שתכנן לערוך באותו היום קבלת פנים לשליחי הישראלי שחזר מישראל לאחר שירות מילואים אינטנסיבי במלחמה, לא ויתר. לאחר לחצים וטלפונים שהפעיל, הוא השיג אישור מיוחד מהמפקח המחוזי, ובית הספר נפתח בעיצומו של יום השלג - רק כדי לכבד את השליח הגיבור מישראל.

אולם הספורט של בית הספר התמלא אנשים מקיר לקיר כשהשליח, לבוש במדי צה"ל, נכנס לצלילי השיר "גם בשעות החשוכות של הלילה". צוות המורים כולו עמד בשני טורים, בעיניים נוצצות, מחא כפיים וקיבל בהתרגשות עצומה את השליח שעבר ביניהם וקיבל חיבוקים חמים. משם טיפס השליח אל במת התלמידים שחיכו לו, והצטרף לשירה בהתרגשות גדולה.

זוהי רק דוגמה אחת, מיני רבות, למהות העמוקה של שליחות ההוראה בתקופה מאתגרת זו. "שליח מורה" הופך להיות יותר מאי פעם הגשר החי, הפועם והציוני בין מדינת ישראל ליהודי התפוצות. הוא נושא עימו, בצורה בלתי אמצעית, ערכים של ערבות הדדית, מסירות וגבורה למען עם ישראל.

חדש!

מוקד ג'וניור רפואת ילדים אונליין 24/7

מאוחדת ג'וניור דואגת לילדים שלכם
לרפואת ילדים ברמה אחרת עם מעטפת רחבה
של רופאי ילדים ואחיות מוסמכות בכל שעה

מאוחדת
ג'וניור

*5343

השירות הינו טלפוני למבוססים עד גיל 18

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

דת החטופים

לדעתי זה רק עניין של זמן עד שעיתון 'הארץ' מתחיל לתקוף את אגם ברגר ואמא שלה על דיבורי האמונה שלהן

שהיה ברשותו במנהרה, ובידך על זה 'בורא מיני מזונות' - תדעו שזה פורסם אחרי שהטור שלי נסגר. מבטיח).

5 אבל חוץ מפרשת השבוע יש בחוברת של אותו שבוע גם שיחה ארוכה מאוד של הרבי מלובביץ', שנמסרה בדיוק 60 שנה קודם לכן, בהתוועדות לרגל י"א שבט, היום שבו מציינים את פטירת האדמו"ר הריי"צ, ואת תחילת כהונתו של הרבי מלובביץ'. באותו מאמר חסידות מדבר הרבי בהרחבה על מושג שמופיע בספר התניא ונקרא "אוצר של יראת שמיים".

התרגשתי לגלות את זה, מכיוון שמאז תחילת המלחמה וההתעוררות הרוחנית שהגיעה בעקבותיה, ובעיקר מאז שאנחנו שומעים דיבורים כל כך גבוהים של אמונה מהחטופים ששחררו, גם כאלה שמגיעים מרקע רחוק מאוד מתורה ומצוות, מתנגן לי בראש שיר נפלא, ולא מספיק מפורסם, של אברהם פריד, על הרעיון הזה מפרק מ"ב בתניא. האדמו"ר הזקן קובע שם שעמוק בליבו של כל יהודי, גם הרחוק ביותר, יש "אוצר של יראת שמיים". לא פחות. איך הגיע ללב כל יהודי האוצר הזה? הנה ההסבר: "כל נפש ונפש מבית ישראל, יש בה מבחינת משה רבינו עליו השלום, כי הוא מושבעה רועים הממשיכים חיות ואלוקות לכללות נשמות ישראל, שלכן נקראים בשם 'רועים' (הכוונה לאבות האומה: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד). ומשה רבינו עליו השלום הוא כללות כולם, ונקרא 'רעיא מהימנא'. דהיינו שממשיך בחינת הדעת לכללות ישראל, לידע את ה', כל אחד כפי השגת נשמתו ושורשה למעלה ויניקתה משרוש נשמת משה רבינו עליו השלום".

וכאן מגיעות המילים שאותן שר (והלחין!) אברהם פריד: "כדרך שמחפש אדם מטמון ואוצר הטמון בתחתיות הארץ, שחופר אחריו ביגיעה עצומה, כך צריך לחפור ביגיעה עצומה לגלות אוצר של יראת שמיים הצפון ומוסתר בבינת הלב של כל אדם מיישראל". זה דבר מדהים. בלב של כל יהודי יש באופן טבעי אוצר של יראת שמיים. זה הגיע אליו - כלומר, אליו - ממשה רבינו. לפעמים זה מוסתר, אפילו מאוד מוסתר, אבל אם נחפור ביגיעה עצומה, בסוף נמצא אותו. האוצר לא נמצא מתחת לגשר, ואפילו לא מתחת לתנור. הוא ממש בתוכנו פנימה.

חשוב לשים לב לתופעה הזאת. בעוד אנחנו תקועים לפעמים אך ורק בשיח של הכלה והבנה בין מגורים, ובכל מיני כנסים של אחדות והידברות, רק מבקשים לגייסמציצה להביע את הדעה של המחנה שלנו בלי שיבטלו אותנו, יש המוני יהודים בעולם כולו שמזמין עולים קומה ומבקשים: תנו לנו תפילין. תלמדו אותנו לעשות הבדלה. תעזרו לנו לשמור שבת. תחברו אותנו לאוצר האמיתי.

6 באותה שיחה מדבר הרבי מלובביץ' באריכות רבה על הרעיון הזה, ואומר: "שעל ידי המניעות והעיכובים... על ידי זה דווקא מתעורר ומתגלה בחינת האוצר של יראת שמיים שבכל אחד מישראל מצד עצם הנשמה, שלמעלה ממדידה והגבלה". ומסיים: "הנה אוצר זה נותנים ליהודי... ועניין זה נעשה על ידי עבודתו באופן של מסירת נפש, שלמעלה אפילו מכוח השכל בדרגה הכי עליונה בשכל. שזהו עניין אוצר של יראת שמיים, שיש בכל אחד ואחד מישראל, מצד היותו חלק אלוך ממעל ממש". אני יודע, קשה להבין את המושגים הקבליים שכתובים כאן. בשנים האחרונות יצאו איין ספור ספרים שמנסים להסביר לדור שלנו את הרעיונות הגדולים של התניא. אבל הפלא הגדול הוא שאנחנו זוכים לחיות בתקופה שבה אם אתה לא מבין את מה שכתוב בתניא, אתה יכול פשוט לפתוח סרטון שקיבלת בוצאפ של החטוף קית' סיגל מקיבוץ כפר עזה, או של אוהד בן עמי מקיבוץ בארי, להקשיב להם, ולראות בעיניים פשט בתניא. הרי שום דבר טבעי לא יכול להסביר את ההתעוררות הדתית שלהם. את הדבקות שלהם במצוות, בתפילות. זה לא משהו שמזכיר להם את בית אבא או בית סבא. אפילו להפך. אבל את הבית של הסבא של הסבא של הסבא - משה רבנו - זה כן מזכיר להם. ואחרי שחופרים "ביגיעה עצומה" (במקרה שלהם, לצערינו, החמאס הוא שחפר ביגיעה עצומה...) מגיעים לאוצר הגדול. ●

עמיחי ויצן הי"ד לומד עם תלמידיו מסכת מגילה בשנה האחרונה לחייו

עכשיו אל מייל שהגיע אליי השבוע. דווקא לא בעניין החטופים, אלא בעניין אחד מגיבורי ישראל שבזכותו נמנעו חטיפות וניצלו חיים של רבים: "ידידיה, שלום וברכה. שמי רחל ויצן, אמו של עמיחי ויצן הי"ד שמסר נפשו על הגנת הקיבוץ כרם שלום בשמחת תורה תשפ"ד. ברצוני לספר לך על מיום שמפעים אותנו, ולנצל את הבמה שלך להודות לאלפי אנשים שאינני מכירה מכל רחבי הארץ. עמיחי היה מחנך ביישיבת 'חלוצי דרור' בחולות חלוצה. ישיבה שתלמידה מתמסרים לעבודת האדמה בארץ הטובה הזאת, וחלק מהזמן לומדים. עמיחי מאוד האמין בתלמידיו, ויום למי שנשאנו ליבו מהם, 60 יום לפני פורים, לימוד של מסכת מגילה, עמוד אחד ביום. כחלק מהעידוד שלח להם עמיחי הודעות ווטסאפ יומיות, לדוגמה: 'סוירת מגילה. תותחים. סימנו את פרק ראשון! מי שהחסיר איזה עמוד, שבת זה הזמן להשלים. כולם מגיעים ביום ראשון עם ראבך להתחיל את פרק שני!'. התלמידים שהצטרפו למיום שמחו מאוד על עצם הלימוד. הם גם שמחו על סיום מכובד שעמיחי ארגן להם בערב פורים. לחלקם, הייתה זו חוויה מרגשת לסיים מסכת בפעם הראשונה בחייהם (עמיחי סיפר על אחד המסיימים, שבתחילת השנה עשו לו מסיבה וריקודים על סיום של קטע אחד בגמרא!). לאחר שעמיחי נהרג החליט הרב רענן זהבי, ראש ישיבת צביה כרמי קטיף, להנהיג לימוד זה ביישיבתו. כשראה בשנה שעברה כמה אור הוסיף הלימוד לתלמידים, פנה השנה לראש מיום 'הסוגיה היומית' והציע את הרעיון ליישיבות נוספות. מרגע זה החל גל סוחף ומפתיע של הצטרפות ללימוד. זה החל בכ"ד 40 ישיבות שתלמידיהן הצטרפו למיום, והמשיך בצ'רדי מיוחד במינו: גיוס המונים שלא אסף כסף אלא אסף לומדים. בשלב זה, בתוך ימים ספורים, בנוסף ל-1,500 התלמידים מהישיבות, הצטרפו עוד כאלף בעלי בתים מכל הארץ. אנו מקבלים מדי יום הודעות נרגשות מאנשים ששותפים ללימוד. אנו מגלים אותם פתאום מתוך שיחה בנסיעות, בטרמפים, באירועים ובעוד מפגשים אקראיים ומפתיעים. אי אפשר לתאר בכמה שמחה ונחמה אנו מתמלאים מהאדוות הנפלאות שנשמתו של עמיחי פועלת בעולם לאחר הסתלקותו. ברצוננו להודות לכולכם, אנשים יקרים, שהצטרפתם לאתגר הנפלא והמשמח הזה. ביום שני הקרוב יתקיים מעמד סיום לתלמידי הישיבות התיכוניות בבנייני האומה, בנוכחות הרב שמואל אליהו והשר בצלאל סמוטריץ'. מעמד סיום, שמחה גדולה, הפתעות וריקודים. השנה הופתענו מההיקף העצום של הלימוד שהולך ומתרחב, ובעזרת ה' בשנה הבאה נארגן מעמד סיום גם לכולכם ולשאר האנשים שיצטרפו מרחבי הארץ. תודה גדולה לכם על השותפות. אין נחמה גדולה מזו. יהי רצון שנוכח בזכות לימוד התורה לישועות ולנחמות".

תודה רבה לך, הרבנית רחל, ולכל המשפחה על היוזמה הברוכה. ותודה רבה לכם על עמיחי. עוד מהדהד באוזניי ההספד המופלא שנשא עליו הרב דוד ג'אמי, רבו מיישיבת הר המור, בהלווייתו שהייתה אחת הלוויית הראשונות בהר הרצל אחרי השבעה באוקטובר. אשרי יולדתו. את דמותו כאחד מגיבורי כיתת הכוננות שהצילה את כרם שלום, ביחד עם שכנו ידידיה רזיאל הי"ד, רבים מכירים - אבל כמה אפשר ללמוד מהודעת הווסטאפ שלו על דמותו כאיש חינוך רגיש שמבין לנפש התלמידים שלו במסגרת המיוחדת שבה לימד. השבוע, בעקבות הפנייה שלך, קראתי ברשת עוד קצת על עמיחי, וגיליתי איך זה נראה מהצד של התלמידים: "אני אהבתי את הרב שלי כמו שלא אהבתי שום רב בחיים שלי", כתב אחד מתלמידיו בטוקבק אחרי נפילתו, "הוא היה המחנך הכי קדוש שאני מכיר. תמיד תמך בי. תמיד היה איתי. באש ובמים הוא נלחם עליי כמו שלא עשו את זה בחיים. תמיד עורר אותי. תמיד היה לצדי. קשה הפרידה הזאת ממך. אתה היית הדמות שלי. תמיד הייתי מתגאה בך. אני אוהב אותך יותר מכול ומתגעגע אליך. מקווה שיום אחד תחזור אליי שוב".

1 בדרך כלל כשכותבים בעיתון טור על איטם תקשורתי שיכולות להיות בו התפתחויות גם בטווח הקצר שבין הרגע שבו הדברים נכתבים לרגע שבו הם רואים אור, נוהגים לכתוב אזוהרה לקוראים: המאמר נכון לשעת הירידה לדפוס. זה מה שהייתי צריך לעשות בטור האחרון שעסק בהתעוררות היהודית של החטופים, ובסיפור המופלא של קית' סיגל וההקפדה שלו על ברכת "בורא מיני מזונות". בגלל שלא עשיתי את זה, רבים מהקוראים העירו לי ששכחתי להכניס לטור גם את דיבורי האמונה המרגשים שאמר החטוף אלי שרעבי לאילנה דיין.

אז קודם כול, לא כתבתי על שרעבי כי לא ראיתי את הריאיון איתו. מצטער, יש לי דברים חשובים יותר לעשות. סתאאם... אבל ברצינות: הריאיון עם שרעבי שודר אחרי שהטור כבר ירד לדפוס. אחרת הייתי מזכיר כמובן את דבריו המחזקים. גם הם פרק בספר ההיסטורי, שדורות יגדלו עליו, "כה עשו חטופינו". ספר שנכתב ברגעים אלה לנגד עינינו. אבל הנה, למדתי את הלקח ואני מצרף הערת אזוהרה: השבוע הטור נסגר ביום רביעי בשעה ארבע אחר הצהריים. כל התחזקות יהודית מרגשת שתיחשף אחרי המועד הנ"ל - לא יכולה הייתה להיכנס לטור, ועם הקוראים היקרים הסליחה.

2 ומה היה לנו השבוע עד יום רביעי בארבע? הו, הרבה: מסיבת ההודיה של דניאלה גלבע בבית הכנסת 'נווה שלום' שליד ביתה בפתח תקווה, בהשתתפות תושבי השכונה ואברכי הכולל שם, בריקודים עם ספר התורה שהוכנס לזכותה בעודה בשבי. השבת שאגם ברגר עשתה בעיר העתיקה בירושלים. הביקור הלילי שלה בקבר יוסף, עם כל הסמליות שבדבר, וגם הדברים שאמרה שם אמא שלה: "אגם נחטפה כיהודייה וזה הזמן שלנו לחזור לזהות שלנו, לערכים שלנו, לנהוג כיהודים. שיוכו החטופים להגיע לכאן למקום הקדוש הזה, ששייך לנו היהודים, לא באישון לילה". לא יודע איך להגיד את זה, אבל אגם, לדעתי זה רק עניין של זמן עד שעיתון 'הארץ' מתחיל לתקוף אותך ואת אמא שלך על דיבורי האמונה שלך. אבל בסדר, עברתן דברים קשים מזה בחיים.

3 השבוע היו גם הראיונות שנתנו מלכי ושלי שם טוב, הוריו של עומר, למחרת חזרתו מבית החולים הביתה. הם סיפרו על תנאי השבי הבלתי נתפסים שבהם היה, דיברו על הרוח הגדולה שלו, ואז הראו שתי חוברות שחיילי צה"ל השאירו בשטח בעזה, והתגלגלו איכשהו לבנם בשבי, על ידי שוביו, והוא קרא בהן שוב ושוב: החוברת 'כארי יתנשא' ("על רוממות הרוח ומדרגת החיים המיוחדת בעת מלחמה") של הרב יגאל לוינשטיין, והחוברת 'דבר מלכות' של חב"ד. עצרתי את הריאיון באמצע כדי לנסות לזהות בתמונה באיזו חוברת מדובר, הרי מדי שבוע יוצאת חוברת כזאת, בכל שבוע עם תוכן אחר (וצבע אחר). ובכן, החוברת שהגיעה לידיי של עומר החטוף, וליוותה אותו במשך יותר משנה, הייתה של שבת פרשת וארא תשפ"ד, השבוע הראשון של חודש שבט תשפ"ד.

4 אז נכנסתי לאתר של 'דבר מלכות' והורדתי מהארכיון את החוברת הזאת, כדי לנסות להבין אילו מסרים שלחה ההשגחה העליונה, בצורה מופלאה כזאת, לעומר בשבי החמאס, כדי שיקרא אותם שוב ושוב. טוב, אז קודם כול יש בחוברת את פרשת השבוע, שנפתחת בדברי העידוד של הקדוש ברוך הוא למשה רבנו בזמנים הכי קשים, ממש בשיא השפל של שעבוד מצרים: "וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם, ואזכור את בריתי". אחר כך, הקדוש ברוך הוא שולח את משה לומר לבני ישראל ולעומר שם טוב: "אני ה', והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים, והצלתי אתכם מעבודתם, וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדולים, ולקחתי אתכם לי לעם, והייתי לכם לאלוקים, וידעתם כי אני ה' אלוהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים. והבאתי אתכם אל הארץ...". הפסוקים האלה, עם ארבע לשונות של גאולה, הם כידוע המקור לארבע הכוסות של ליל הסדר (אם יתפרסם פתאום שעומר קרא את הפסוקים האלה בליל הסדר, שותה ארבע פעמים מיץ ענבים מהפקק של הבקבוק הקטן

CARMEL
יקבי כרמל

כשרוצים לשמוח שמחה אמיתית,
פותחים את הבקבוקים,
הלבבות מתמלאים, פוצחים
בריקוד והשמחה בשיאה

גם בשמחת פורים

לבתחילה
יקבי כרמל

אזהרה: מכיל אלכוהול - מומלץ להימנע משתייה מופרזת

רוקד כמעט עם כל אחד

ההורים של אשתי הודיעו שהם קופצים לביקור פתע תוך שעה. מזל שלפי חלק מהשיטות אפשר לעשות פסח ב־40 דקות

רוני את אומרת שהכול נגמר אבל את לא אומרת "רבי חנניא בן עקשיא אומר" אז שום דבר לא באמת נגמר

אשתי תמיד אומרת שהיא מרגישה כאילו יש לה ארבעה ילדים כי היא סופרת גם אותי ואני תמיד אומר שאני מרגיש כאילו יש לי שני ילדים כי אני תמיד שוכח את האמצעי בו איך קוראים לו עם הנזלת

במצב הנפשי שלי, גם אם הנסיך וויליאם מתקשר לקבל ברכה להכתרה, אני אומר לו אחי שחרר אותי דבר עם נדב

אינטלקטואלים! בהתחלה זה היה "איפה זה פוגש אותי" ואז "זה שלה, זה לא שלך, זה שלה" ועכשיו הכול צריך להיות "מדויק לי". דברו כמו בני אדם למען השם, לא צריך להמציא שפה חדשה רק כדי להצדיק תוספת של עוד מאה שקל לשעה של טיפול.

- אתה צודק מיליון אחוז, אני גם לא הייתי רוקד עם טיפוסים כאלה.

- תודה.

- אז אתה רוקד עם כל אחד.

- בטח.

- חוץ מנשים, אוהבי פרג, מעריצי הארי פוטר וממציאי מונחים פסאודו־טיפוליים.

- ובנט.

- טוב נו מה עכשיו.

- אה, לא בקטע פוליטי, הכול טוב. פשוט הוא נראה לי מהטיפוסים האלה שאתה שואל אותם "סליחה, מישהו יושב כאן?" והם אומרים לך "כן. אתה".

- הבנתי.

- זה שאני ליצן לא אומר שאפשר לזרוק עליי את כל הבדיחות הלעוסות האלה.

- הבנתי.

- וגם הוא הקים ממשלה עם לפיד, שמע.

- עזוב את זה, ליצן קטן נחמד.

- בסדר בסדר.

- אז חוץ מהרשימה הזאת אתה רוקד עם כל אחד.

- בדיוק, חייבים לאחד את עם ישראל.

- יפה. וזה לא מתיש ככה לרקוד עם כל אחד?

- תראה, זה לא שהם עומדים בתור, כן? כי אני רוקד עם כל אחד, אבל לא כל ריקוד.

- תסביר לנו.

- אני ליצן יהודי אורתודוקסי, אני מאוד מוגבל מבחינת הריקודים שאני יודע. אני לא בדיוק זו כמו ג'אגר, אם אתה מבין.

- אני לא מבין.

- וגם אני לא, כי אני דתי רציני ואתה לא יכול להוכיח אחרת.

- אז איזה ריקוד אתה כן רוקד?

- מה כבר אני יכול לרקוד? יש לי שתי אופציות - ריקוד השני צעדים קדימה אחד אחורה במעגל.

- קלאסי.

- כן. ואת הריקוד של הזקנים בחתונה במעגל החיצוני. זה כל מה שאני מכיר, אז אתה מבין לבד שזה לא הדבר הכי אטרקטיבי בעולם.

- על הפנים.

- בכנות, אני לא הייתי רוקד עם מישהו שזה הריקודים שהוא מכיר.

- אה, אז אתה גם לא רוקד עם עצמך.

- בחיים לא, אני רוקד מזעזע.

- הבנתי.

- אבל חוץ מעם עצמי וכולם אני רוקד עם כל אחד, חייבים לאחד את עם ישראל.

- הבנתי. ושאלה אחרונה אם אפשר.

- בטח.

- אולי, אולי, אולי תרקוד איתי?

- בחיים לא.

- למה?

- זה לא מדויק לי.

- לכבוד שבת זכור נמצא איתנו אורח מיוחד במינו, ליצן קטן נחמד.

- שלום שלום.

- ליצן קטן נחמד, בוא נצלול ישר למה שמסקרן את כולם: אתה רוקד עם כל אחד?

- בטח. שמע, העם הזה צריך אחדות אז אני רוקד עם כל אחד. יהודי זה יהודי.

- כל הכבוד.

- מה שכן, אני לא רוקד מעורב, זה קו אדום מבחינתי.

- אה, אז אתה לא רוקד עם נשים.

- כמובן שלא, זה בניגוד להלכה כפי שאני רואה אותה פלוס אשתי תהרוג אותי.

- אשתך ליצנית קטנה נחמדה?

- לירו קוראים לה. היא עוסקת בעיצוב אתרים.

- אה, סליחה.

- אגב, היא עושה עיצובי אתרים לכל אחד, כמובן אם משלמים. לא השתגענו.

- יפה. אז אתה רוקד עם כל אחד, כל עוד הוא זכר.

- נכון, דייקת יפה. אני רוקד עם כל אחד, אשכנזים, ספרדים, ימנים, שמאלנים. אני אפילו רוקד עם הפחד.

- וואלה.

- כן, אני אוהב את זה ככה.

- יפה, אז הריקוד שלך בעצם מאחד את כל עם ישראל.

- כן כן.

- יפה.

- חוץ מאנשים שאוהבים פרג.

- מה?

- אני לא רוקד עם אנשים שאוהבים פרג.

- למה?

- אתה שואל אותי למה? תשאל אותם למה הם צריכים בכוח להרוס משהו טעים.

- ופרג באופן המן זה לא טוב?

- זה טוב מאוד. אם אתה רוצה שאנשים אשכרה ירגישו כאילו הם אוכלים אוזן.

- הבנתי. אני האמת גם לא אוהב פרג.

- אז איתך אני רוקד בכיף.

- אחלה. אז אתה ליצן קטן נחמד ואתה רוקד עם כל אחד כל עוד הוא גבר ששונא אוזני המן עם מילוי פרג.

- מדויק.

- יפה.

- אלא אם כן הוא בנאדם מבוגר שעדיין מדבר על הארי פוטר.

- או ווה.

- כן תשמע, האנשים האלה חייבים למצוא נושאי שיחה אחרים. זה ספר על ילד קוסם, כן? אתם אנשים בני 42, חאלס. בואו תעריצו את "כרובי הולך לבית הספר" וזהו. אנשים השתגעו.

- הנושא הזה ממש כואב לך.

- אם אני הייתי מצנפת המיון הייתי שולח את כל החבר'ה האלה למיון דחוף.

- אוקיי, הבנתי שזה נושא שמאוד בוער לך.

- כן.

- אז אם לסכם, אתה רוקד עם כל אחד חוץ מנשים, גברים שאוהבים פרג וגברים שעדיין מדברים על הארי פוטר.

- ואנשים שאומרים שמהו לא "מדויק" להם.

- בזה אני חייב להסכים.

- חאלס להמציא ביטויים כדי להישמע עלק

הכודקסט משעמם?

תרפאו!

מנטוס

YES to FRESH

מרענן לכם את הרגע!
עכשיו במגוון טעמים נפלאים

mentos
גם סוכריה
גם מסטיק

באישור הרבנות הראשית לישראל

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מה שזכרתי לשכוח

נורא נחמד שכולם אוהבים את שבת זכור. השאלה היא מה עושה אדם כלשהו, בלי שמות, שהזיכרון שלו כבר לא משהו. אם בכלל היה פעם

לא וזה רק מזכיר לי שזכרתי, ואם כן המסקנה היא ש... שכחתי. מה שכחתי? לא זוכר. ואז מגיעה שבת זכור שהיא, במחילה, קצת קשה לאנשים כמוני. וזה לא שאני לא זוכר את אשר עשה לנו עמלק, אפילו מתוך שינה אני יודע להגיד מה הוא עשה לנו. לא בטוח שזה יהיה נכון אבל לפחות אני יודע שיש מצווה כזאת, לזכור. ואני זוכר. אם במקרה אני לא שוכח. חייבים להודות שיש כאן פרדוקס מסוים. שהרי למה זוכרים את עמלק לפני פורים? כדי למחות אותו. למה למחות? כדי לחגוג מתוך שמחה של זיכרון. איך שמחים? בבשר וביין. מה עושה יין? משכיח. אז אם עוד לפני ששתיתי טיפה אחת של יין כבר שכחתי - האם יצאתי ידי חובה?

דברי רהב על שמחה רוטמן

באופן אישי אני כבר שנים מחכה שמישהו יפתח אפליקציה שיוודעת לעזור לזכור, כמו שעושים הגדלת זיכרון למחשב או לטלפון. ההתפתחויות המהירות בטכנולוגיית זיהוי הפנים ובבינה המלאכותית נוטעות בי תקווה שלא רחוק היום שבו כל פעם שיגיה מולי מישהו שאני אמור לזהות, הבינה המלאכותית תשדר לי מיד הוראות מדויקות, בנוסח: "שים לב, דב בער זכרונותיך מגיע מימין. הבת שלו הייתה בגן עם הבן שלך ואתה כנראה לא זוכר, אבל פעם במסיבת סיום שנה ישבתם זה לצד זה וקיטרתם על הכיסאות הנמוכים ועל החום הבלתי נסבל, ומאז כשהוא רואה אותך יש לו דחף בלתי נשלט לגשת אליך ולפתוח בשיחה מרתקת שכולה שעמום, כי אין לכם שום נושא משותף בשל העובדה שגם הוא בעצמו לא זוכר מאיפה הוא מכיר אותך".

הרבה בעיות ייפתרו כשתהיה לנו טכנולוגיה כזאת. הבינה המלאכותית תזכיר לנו מה רצינו להגיד ("הייתי שמח לדבר איתך אבל לצערי אני ממש ממהר"), איפה שמנו את המשקפיים (מעל המצח), למה נכנסנו לחדר (לחפש את המשקפיים), ואפילו, מדי פעם, לזכור את אשר עשה לנו עמלק.

כי בואו נודה על האמת, כשזה נוגע לזיכרון הלאומי כולנו קצת שכחנים. כדי לזכור את השואה אנחנו צריכים, ובכן, את יום השואה. כדי לפרסם שהיה לנו נס אנחנו מצווים לקרוא את מגילת אסתר. באמצע הקיץ שמו לנו את תשעה באב, כדי שתמיד נזכור את מה שאנחנו די רוצים לשכוח. כדי לזכור את יציאת מצרים אנחנו צריכים גם את פסח, גם את סוכות, וגם שחרית, ערבית וברכת המזון.

בשביל לזכור את אשר עשה לנו עמלק לא חייבים שבת זכור, מספיק להתעדכן בחדשות. רק שמרוב זיכרון אנחנו רוצים לשכוח, ומרוב שכחה אנחנו שוכחים שעמלק הוא לא ראש הממשלה, לא הרמטכ"ל, לא היועמ"שית, אפילו לא שמחה רוטמן (למרות שאחד בשם רני רהב מרהיב לכנות אותו ככה ומקבל בתמורה תקשורת נורא אוהדת). מרוב הכינויים שעפים פה על ימין ועל שמאל, תרתי משמע, נדמה לנו שמה שחשוב לזכור זה שביבי מימן את חמאס, שהרצי הרס את הצבא, שהיועמ"שית תוקעת מקלות בגלגלים ושיאיר לפיד מדבר שטויות. בעצם את זה הוא דואג להזכיר לנו השכם והערב, לא צריך בשביל זה תזכורת מיוחדת.

לא יזיק לנו איזה בוט שיוזכר לנו מי הוא עמלק האמיתי, מה הוא באמת עשה לנו בימים ההם בזמן הזה, ולא, הוא לא בא מתוכנו. אפשר ורצוי להעביר ביקורת על מנהיגינו, שופטינו ופקידינו, רק לזכור מי באמת האויב, מי זינב בנו, את זכר מי צריך למחות מתחת השמיים. כי את זה באמת אסור לשכוח. ●

אני יודע שיש מצווה לזכור ואני זוכר, אלא אם אני שוכח. אילוסטרציה

אני פוגש במקרה איזה מכר שכוח ושנינו נופלים זה על צווארו של זה ושואלים מה נשמע, ואיך אתה, ומה שלום המשפחה, וכל משך השיחה המרגשת אני מנסה להיזכר מי האיש הזה ומאיפה אני מכיר אותו. למדנו יחד ביסודי? בישיבה? שירתנו יחד בסדיר? במילואים? בפלמ"ח? למיטב זיכרוני לא הייתי בפלמ"ח, אבל מדובר בזיכרוני אז לך תסמוך על המיטב שלו

כולם אוהבים את שבת זכור. הילדים אוהבים אותה כי היא מבשרת את פורים. בני"שים אוהבים אותה כי זו השבת הכי שמחה, וחופ' מזה היא מבשרת את פורים. מבוגרים אוהבים אותה כי היא מזכירה להם את הימים היפים כשהם היו צעירים והייתה להם סיבה להתרגש מפורים. גם אני די מחבב את השבת הזאת ואת הקריאה המיוחדת בתורה, כי במיוחד בימינו אין יותר חשוב מזיכרון. הרי כל מהותו של העם היהודי היא לזכור, לאכול ולשמוח, בדיוק האלמנטים שמרכיבים את שבת זכור. אז אני בעד לזכור. יש רק בעיה אחת: אני שוכח.

במה זה בא לידי ביטוי? למשל בזה שמדי פעם, בערך כל יום, אני פוגש במקרה איזה מכר שכוח ושנינו נופלים זה על צווארו של זה ושואלים מה נשמע, ואיך אתה, ומה שלום המשפחה, וכל משך השיחה המרגשת אני מנסה להיזכר מי האיש הזה ומאיפה אני מכיר אותו. למדנו יחד ביסודי? בישיבה? עבדנו פעם באותו מקום עבודה? שירתנו יחד בסדיר? במילואים? בפלמ"ח? למיטב זכרוני לא הייתי בפלמ"ח, אבל מדובר בזיכרוני אז לך תסמוך על המיטב שלו. ככה אנחנו עומדים באמצע הרחוב ומעלים זיכרונות עמומים מהעבר, ואחרי שהוא הולך אשתי בדרך כלל שואלת: "מי זה היה?"

"נו מה, את לא יודעת?"

"אין לי שמץ של מושג".

"גם לי לא, קיוויתי שאת תזכרי".

אילו היה מדובר רק בידידים מהעבר, אז מילא. הבעיה היא שהזיכרון המעומעם שלי נוטה לשכוח גם שמות של אנשים מההווה. לא פעם אני מוצא את עצמי בעיצומה של שיחה ערה על עניינים ברומו של עולם, וכדי להפגין את חוכמתי אני אומר פתאום ש"זה כמו בשיר של הזמר ההוא... נו, איך קוראים לו..."

"חנן בן ארי?" מתנדבים הילדים שלי לסייע.

"לא, נו, זה ששר על... אה... איך קוראים לזה..."

"שולי רנד?"

"לא, לא".

"ישי ריבו? עידן עמדי? אריק איינשטיין?"

בדרך כלל אחרי שלמה ארצי הם מתייאשים ואז פתאום אני נזכר למי התכוונתי, אם כי בשום פנים ואופן לא מצליח להיזכר איך קוראים לו. גם בשמות מקומות אני מתקשה קצת. מתבלבל בין אשדוד לאשקלון, בין קריית גת לקריית ארבע, בין משואות יצחק לבארות יצחק, באר יעקב, באר טוביה, באר שבע, דב בער... דב! ככה קוראים להוא שפגשתי ברחוב! אנחנו הרי מכירים מאז ה... איך קוראים לזה, עמד לי על קצה הלשון...

למה בעצם נכנסתי

זיכרון הוא לא הצד החזק שלי, אם בכלל יש לי צדדים חזקים. זאת אומרת אני זוכר הרבה ולא רע, אבל רק דברים לחלוטין לא חשובים. את הדברים החשובים אני שוכח. קם בבוקר ולא זוכר אם היום שבת או עוד לא. לא זוכר אם אני חלבי, בשרי או צמחוני. מתחיל משפטים במילים "מה רציתי להגיד לך", גם כי אני באמת לא זוכר וגם כי לא נעים לי לפתוח שוב ב"תזכיר לי עוד פעם איך קוראים לך?". עשר פעמים ביום אני מוצא את עצמי עומד בחדר כלשהו בבית, בוהה בקירות ושואל את עצמי למה בעצם נכנסתי לפה. אני זוכר היטב שרציתי לעשות משהו, רק מה זה היה, מה זה היה...

בהתחלה אמרתי לעצמי שהגיל עושה את שלו ואין מה לעשות, אבל אז נזכרתי שתמיד הייתי ככה, זכר שלא זוכר. זאת אומרת לא בטוח, יכול להיות שפעם כן זכרתי אבל עכשיו אני

פורי מילקי שמחה!

מילקי טריו
בטעם שוקולד
וקוקוס

מילקי טופ
קורנפלקס
עם חלב

משנכנס אדר מרבים
בטעמים חדשים של מילקי!

אלקה
מילקי

איתכם בכל

טליה הולכת לגן שושי לומדת לבגרות

₪79

MAMMUT

כיסא לילדים, בבית/מחוץ
לבית/לילך

כבר 25 שנה, איקאה מלווה

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשל"צ | נתניה

שעות פתיחה: ימים א'-ד' 10:00-20:00, יום ה' 10:00-22:00, יום ו' 9:00-14:30

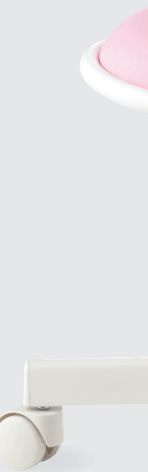
שלב בחיים

בהיסטוריה < ר"ח טליה מנהלת צוות בחברה

בראש סרוג BOPO

₪345
RENBERGET
כיסא מסתובב,
שחור Bomstad

₪195
ÖRFJÄLL
כיסא תלמיד,
לבן/Vissle ורוד

אתכם עם מגוון פתרונות עיצוב

זכויות אדם?

גם ליהודים

"ההנהגה בישראל מושפעת מאוד
מדעת הקהל, ופעילות אזרחית יכולה
לחולל שינוי". יהודה פואה

הנגשת מערת המכפלה ומקומות קדושים אחרים, סגירת מופעי תרבות מסיתים, מלחמה בסיוע לחמאס בעזה ועצירת שטף המסתננים המסכנים את תושבי ישראל: כמעט בכל תחום שבו עוסק יהודה פואה במסגרת ארגון זכויות האדם 'בצלמו' שהקים לפני 14 שנה, הוא פועל לשמירה על זכויות המיעוט המקופח בישראל - היהודים

צורית פניגשטיין // צילום: שלומי יוסף

לתת למערכת להמשיך לשקור ולרמוס את זכויות הנרצחים וזכויות המשפחות". פואה החליט לצאת למאבק בטיוח מקרים אלה ואחרים, כשהוא חוקר, מארגן הפגנות, מפרסם בתקשורת ומצליח להוציא את האמת לאור ולהביא להכרה במשפחות כנפגעות פעולות איבה.

תחום נוסף הוא מאבק למען הריסת בתי מחבלים, שבשל הקשיים שמערימים שופטי בג"ץ מדובר באירוע שכמעט אינו מתרחש. מאבקיו של פואה בבתי המשפט הביאו להריסת בתי רוצחיהם של עדיאל קולמן, דביר שורק, יהודה דימנטמן ועוד. "עתרנו כדי לבקש שייהרסו גם בתים של מחבלים ש'רק' פצעו או סייעו לפיגוע. כיום לשמחתנו, אחרי מאבק של שנים, קבע המל"ל שניתן להרוס גם בתי מחבלים שפצעו. חשפנו וביטלנו נוהל של ביקורי ח"כים אצל מחבלים, ואנחנו מייצגים ועותרים גם בשם חקלאים ומתיישבים יהודים שסובלים מהטרדות של גופי שמאל", הוא מספר על תחומי פעילות נוספים של הארגון, "חשוב לנו שתהיה כתובת גם לזכויות האזרח של יהודים".

זה לא פליט, זה מסתנן

יהודה פואה גדל במצפה נטופה להוריו מיכאל ומלכי פואה. "גדלתי בבית שבו ההורים מרגישים אחריות למדינת ישראל. אני זוכר שבתקופת הסכמי אוסלו אבא עזב את עבודתו כמורה. הוא כתב מכתב לתלמידים, ויצא לשובות ליד משרד ראש הממשלה. הוא התחבר בהמשך להנהגת 'זו ארצנו' ול'מנהיגות יהודית'. המאבקים האלה לימדו אותי שיש לי אחריות ואפשרות לשנות. בהמשך כבר פעלתי בעצמי. כשגדלתי נעצרתי הרבה פעמים במאבק על גוש קטיף. עברתי ללמוד ביישיבת תורת החיים בנווה דקלים ועשיתי ככל יכולתי למנוע את הגירוש".

אחרי התיכון למד ביישיבת בית אל. "יום אחד הגיעו לישיבה נציגים מיישיבת ערד, שהייתה בסכנת סגירה". מתוך תחושת שליחות הוא החליט לעבור לערד. "הצטרפתי לישיבת ערד, ובהמשך נישאתי ושם קבענו את ביתנו".

בערד נחשף יהודה להיקפים הגדולים של הסתננות לישראל דרך מצרים באותה תקופה. "בכל חודש נכנסו כאלפיים מסתננים", הוא מסביר. "לא הייתה גדר בין מצרים לישראל, והלב היהודי הרחום נטה לטובת המסכנים שנמלטו מאימת המלחמה בדארפור". רבים מהמסתננים התיישבו בערד בשל קרבתה למלונות ים המלח. מערכת המשפט ודעת הקהל לא אפשרו לעצור את זרם ה"פליטים" שהלך והתגבר ושיתק את המערכות במדינה. אבל יהודה ראה את המסתננים מדי יום במרכז המסחרי, והבין את הסכנה הקיומית לכל מדינת ישראל בטווח הארוך. הוא הבין שכדי להצליח במאבק צריך לעבוד נכון.

ש ום דבר בחזות השקטה והתמימה של יהודה פואה, בן 39, בעל הפאות והחיוך הנעים, אינו מסגיר את התחכום והנחישות של אדם שמהווה מטרד למערכות רבות בישראל, ומנגד - הוא בשורה גדולה למיזאשים מהמערכות הללו.

"אפשר להשפיע ואפשר לשנות, בידינו הדבר", כך קובע פואה, יושב ראש ומייסד ארגון זכויות האדם 'בצלמו', ומסביר: "ההנהגה בישראל מושפעת מאוד מדעת הקהל, ופעילות אזרחית יכולה לחולל שינוי. בשנתיים האחרונות ראינו איך אנשים נחושים עושים מהפכות גם נגד ממשלה חזקה. ההשראה והמורים הכי טובים שלי הם ארגוני שמאל. היום יש לנו רוב, אבל הימין כמעט אינו פועל במישור האזרחי ולכן הוא מפסיד. צריך לצאת לפעול, להיות אקטיביסט".

בשנת 2012 הוצגה בתל אביב תערוכה אומנותית הממחישה את האנטומיה של גוף האדם באמצעות גופות ואיברים ששומרו בטכניקה מתקדמת בעזרת חומר פולימורי מתקשה. פואה נחשף לעתירה שהגיש עורך הדין דוד שונברג נגד התערוכה, שהתברר שמציגה גופות ואיברים של אזרחים סינים שנרצחו. פואה נדהם לגלות שכל ארגוני זכויות האדם בישראל שתקו נוכח התערוכה המזויעה, והחליט לעשות מעשה ולפעול לסגירתה. זה היה המאבק הראשון שהביא להקמת ארגון 'בצלמו'. "למרות שהארגון מוגדר כארגון יהודי, הוא רואה את עצמו כמגן על זכויותיהם של כל בני האדם ולא רק של יהודים", מחדד פואה.

פואה טוען שארגוני זכויות האדם הקיימים בישראל פועלים באופן סלקטיבי ומוטה, מה שהניע אותו להקים את הארגון החדש. "זיהינו ואקום. גילינו שיש מאות ארגונים שדואגים למחבלים ולמסתננים, ואף אחד לא דואג ליהודים", הוא אומר. ב-14 שנות קיומו טיפל הארגון בתחומים רבים שבהם נוהגת אפליה בוטה נגד יהודים ולטובת מיעוטים אחרים במדינת ישראל. פואה וארגונו מנסים לתקן במעט את המצב מול מערכות גדולות ומשומנות ומול ממשל לא מאוד אוהד.

שתי טעמיות ראשונות למאבקים כאלה נוגעות לחיי אדם ממש. האחת היא טיוח פיגועים. פואה מתאר שורה של מקרי רצח של יהודים בידי ערבים שהמערכת ממהרת מיהרה לתייג כתאונה או כאירוע פלילי, רק לא כמעשה טרור. המשמעויות של הגדרת האירוע כמובן מרחיקות לכת, אפילו בפן הכספי של פיצוי משפחות הקורבנות. הוא מזכיר את אשר חסנו הי"ד מקריית ארבע, שנרצח בפיגוע דריסה שהוצג כתאונה; את נתנאל עראמי שנרצח על ידי ערבי שחתך את חבל הסנפלינג שאליו היה מחובר באתר בנייה, באירוע שהוצג כתאונת עבודה; ואת אשר פלמר ובנו התינוק, שנהרגו כתוצאה מהתהפכות רכבם מאבנים שיידו לעברם ערבים והוצגו למשפחה ולציבור כקורבנות תאונת דרכים. "לא יכולנו

"המעלית למערה נפתחה לפני שנה, והאינפיאדה השלישית לא פוצה". השביל המונגש למערת המכפלה

"קיבלתי
אסטרטגית לא לדבר על
התבוללות, עתיד המדינה,
רבי-לאומיות, ובעצם לא לדבר
על לב העניין". יהודה התנהל
בוהירות ויצא למאבק על טהרת הפוליטיקלי
קורקט. הוא למד את השפה והכלים מהתנהלות
הארגונים שתומכים במהגרים ובחר בהפעלת
מסרים של רגש ושל דחיפות - כאן ועכשיו.

"יצאתי למסע שכנוע שהסכנה לעיר היא
מיידית. התחלתי לכתוב באופן קבוע בעיתון
המקומי, להציף בעיות בנושאי מחירי הדור,
אלימות ותעסוקה. הוכחתי שהמלחמה בדרום
סודן נגמרה והצלחתי להעביר את תחושת
הסכנה". את הסיבה לגידול המסיבי באוכלוסיית
המסתננים דווקא בערד הוא גילה במהרה: "מתברר
שבאותה תקופה היה איסור שהייה למסתננים בין
גדרה לחדרה, ולכן הם היגרו לפריפריה. ראש
עיריית אילת השכיל גם הוא להוציא צו איסור
שהייה למסתננים בעירו, וכך חל גידול עקבי של
אוכלוסיית המהגרים בערד".

פואה הבין שאי אפשר לקדם את פתרון הבעיה
כשהיא אינה נמצאת על סדר היום הציבורי.
בשיתוף פוליטיקאים מקומיים הוא החתים בעלי
חניות בעיר וגם כרבע מהתושבים נגד נוהל
"גדרה-חדרה", ומינף את זה בתקשורת הארצית.
לערד הגיעו כתבים מכלי התקשורת והתושבים
ערכו הפגנות וכנסים. "באותה תקופה שני גופים
התמודדו על הנהגת העיר ואני עזרתי בכל פעם
למי שקידם את נושא המסתננים". בזמן המאבק
הטרמינולוגיה הייתה חשובה לו מאוד: "באותה
תקופה היה אסור לומר 'מסתנן' והיה צריך לומר
'פליט'. אחת המטרות שלי הייתה לשנות את
השיח ולהפסיק לומר פליט, כי פליט זה משאיר
אותו כאן ומסתנן אומר שהוא יצא מכאן. בכל
המכתבים, העצומות והכתבות אני שכנעתי את
כולם לומר מסתננים, עובדים לא חוקיים או
מהגרי עבודה, וזה השפיע על דעת הקהל".

לקראת הגיוס לצה"ל עבר פואה לעפרה כדי
לגור ליד הורי אשתו. באותה עת אין מי שמעז
לאתגר את קונספציית זכויות האדם של הפליטים.
"יצאתי לדרום תל אביב והדבקתי מודעות בקריאה
להעביר את העובדים הלא חוקיים לצפון תל
אביב". הוא קיבץ סביבו פעילים מדרום תל אביב,
איתר תושב מקומי שישמש דובר ומוביל המאבק,
והתארגנה הפגנה שסוקרה בתקשורת. עם גיוסו
לצה"ל הוא ליווה את המאבק מרחוק ביוזמות
שונות והעביר את המושכות לוועד המקומי. הוא
יצר קשר עם חבר מועצת העיר שלמה מסלאווי,
שבעזרתו נמשך המאבק.

פואה המשיך בקו הזהיר, ובהפגנות הבאות דיבר
על "די לפחד בשכונות" ודאגה לעתיד התושבים,
על אף שהמסר האמיתי, שהיו שותפים לו גם
תושבי השכונות, הוא שאיפה למדינה יהודית.
פואה יזם הפגנות מול מגדלי אקירוב, משכנו
של אהוד ברק, שהיה אז שר הביטחון, ופרסם
מכתב מרבני דרום תל אביב שאסר על השכרת
דירות למסתננים. את המכתב הוא דאג לפרסם
בכלי התקשורת, תוך ציון העובדות: עלייה של
70 אחוזים בפשיעה באזור וארבעה מקרי רצח
שבוצעו על ידי מסתננים באותה תקופה. "הדגש
היה על רגש ופחד שעולים מהשטח באופן
אוטנטי", הוא מסביר. פואה גם פנה למתווכי
נדל"ן בדרום העיר, ואלה התחייבו לא לתווך
דירות למסתננים מתוך מחויבות לתושבים.
המחאות של פואה וגורמים נוספים השפיעו

על דעת הקהל, ומדינת ישראל הבינה את הסכנה
והעבירה את החוק למניעת הסתננות.
בג"ץ פסל את החוק, ובכנסת ניסו
לערוך בו שינויים ולהעביר אותו
שוב. גם בפעם השלישית, אחרי
כל התיקונים, בג"ץ פסל
את החוק. "אבל בינתיים
השתנתה דעת הקהל, בין
ישראל למצרים נבנתה גדר
בעלות של מיליארדים
וההסתננות נעצרה.
אומנם אין חוק, ועדיין
מסתובבים פה הרבה
מסתננים, אבל ההגירה
נעצרה, הטרמינולוגיה
השתנתה ובכנסת יש
תמיכה. יש היום סטטוס
קוו, גדר ומודעות. ועדיין
בג"ץ נלחם בניסיונות של
הממשלה להוציא אותם מפה".

ממרחק הזמן, כשיהודה מנתח
את ההצלחה בשינוי דעת הקהל, הוא
משווה את הדברים לשנה האחרונה.
"כשהתחלתי, היו דברים בשיח שהיה אסור
לומר, בדומה לאסטרטגיה של מטה החטופים.
מדינת ישראל עובדת רק עם הרגש ולא עם
השכל. אף אחד לא חושב צעד אחד קדימה,
ואם מיישמו מעז לחשוב אז הוא לא יכול לדבר,
הוא לא לגיטימי. רק בעבודה עקבית שהציפה
ברמה הרגשית את הסכנות המיידיות, נוצר מצב
שאנשים התחילו להבין את הבעייתיות והאיום.
לו הייתה מוצפת גם הסכנה הטמונה בשחרור
רוצחים באינטנסיביות באופן רגשי ומעורר פחד
מידי, אולי היה מצבנו אחר. החוכמה היא לדעת
לשחק לפי חוקי הפורמט".

האפליה והגזענות הן של בג"ץ

לאחר שירותו הצבאי עבר פואה עם משפחתו
לעפולה. "אחרי הגירוש הבנו את חשיבות החיים
בערים עם עם ישראל". הוא נחשף לשני פסקי
דין שהוציאו צו הריסה לבתים שבנו שלא כחוק
בעפרה ובעמנה, תוך טענה מעורפלת לבעלות
פרטית על הקרקעות. "נתנו שנתיים לביצוע
פסק הדין, ואני הרגשתי שהשטח פסיבי", הוא
מסביר את הדינמיקה שמכבה את השטח. "ברגע
שיש פסק דין חלוט, אין הרבה מה לעשות.
מנהיגי ההתיישבות רצו להיאבק על השגת
הסכם שיאפשר בנייה במקום אחר. המטרה שלי

**"כשהתחלתי במאבק נגד
ההסתננות, היו דברים בשיח שהיה
אסור לומר, בדומה לאסטרטגיה
של מטה החטופים. מדינת ישראל
עובדת רק עם הרגש ולא עם
השכל. אף אחד לא חושב צעד
אחד קדימה, ואם מיישמו מעז
לחשוב אז הוא לא יכול לדבר, הוא
לא לגיטימי. רק בעבודה עקבית
שהציפה ברמה הרגשית את
הסכנות המיידיות, אנשים התחילו
להבין את הבעייתיות והאיום"**

במקרה כזה הייתה ליצור מאבק שיגרום לשינוי
השיח והאווירה הציבורית כדי שבג"ץ יימנע
מהריסות נוספות".

פואה התגייס למאבק, "יצאתי למאבק על
הצדק, נגד הגזענות והאפליה כלפי יהודים". גם
הפעם הוא עטף את המאבק במושגים הנכונים
כביכול, כדי להשיג את מטרותיו. לא זכותו הצודקת
של העם היהודי על ארצו, אלא מילים שתואמות
את ערכי בג"ץ: "כדי לעצור את גלגלי ההרס צריך
לשנות את השיח של המאבק. אם המאבק ימנף
את ערכי הצדק והשוויון בפני החוק, הוא ידחק
את בג"ץ לעמדת השקדן, המפלה והגולן". הוא
שלח מכתבים לתושבי עפרה ועמנה, ומדי שבוע
חידד באוזניהם מסר ממוקד ברוח זו: "הדגמתי
להם כיצד במקרים זהים בכפרים ערביים עתירות
של 'רגבים' נדחו, והוכחתי שהבסיס של פסק הדין
הוא גזענות ואפליה".

במקביל הוא ניסה להוביל מאבק נגד פינוי
בנייני דריינון בבית אל, שזכו גם הם לצו
הריסה של בג"ץ: "ההתיישבות של כל הגורמים
בהתיישבות לאירוע הייתה כאל קבלן שבנה לא
כחוק, תוך התעלמות מכך שיש פה מגמה של
הריסות שמטרתה להוכיח שההתיישבות לא

לגיטימית. לי חשוב שהמסר של המאבק ישלול
את הלגיטימציה של מסע ההרס. מי שמורים שלט
עם תמונה של ביבי בבקשה לקיים את הבטחתו
לבנות יחידות דיור בתמורה לפינוי", הוא רומז
להנהגה המקומית, "כבר אז ביקש הסכם ולא
ביקש לעשות צדק".

חילוקי דעות עם ההנהגה המקומית
על אופי המאבק הותירו את פואה
בחוק, אבל הוא המשיך לטפטף את
המסר שלפיו בג"ץ נמצא במסע הרס
גזעני, בתקווה שההבנה הזאת תגרום
לעצירתו ולהצלת ההתיישבות.
המאבק הבא היה על הריסת בית
הכנסת איילת השחר בגבעת זאב.
"אחרי הפגנות ומאבק מתוקשר, בג"ץ
החליט על הריסה תוך שבועיים, אבל
כבר זרעתי את הזרעים והמדינה חתמה
עם בית הכנסת על הסכם נדיב".

הדפוס הזה חוזר על עצמו גם במאבק
על עמונה, תשעת הבתים בעפרה ושכונת
נתיב האבות, עד שהם נחרבו תחת דחפורי
בג"ץ. פואה היה שותף תמידי במאבק בשטח, וגם
במאבק התודעתי נגד בג"ץ.

**איך אפשר להיות אופטימי אחרי סדרת
כישלונות מפוארת? איך אפשר לקום אחרי
טראומה שנצרכה בכשר ממש בעמונה?**

"לי היה חשוב שגם בחוויית הטראומה היא לא
תהיה טראומת מאבק על הארץ וההתיישבות,
אלא טראומה בגלל אפליה וגזענות של בג"ץ.
טראומה של הפעלת כוח לא מידתית ומפלה
נגד ההתיישבות ובגלל רדיפה. אם המאבק שלנו
מניף דגל של צדק ושוויון שנרמסו בברוטליות
בפרשנות עקומה, שקרים ואכיפה בדרגית, אז
המאבק שלנו נתפס כצודק ובהכרח יוביל לכך
ששופטי בג"ץ יימנעו מהרס נוסף".

לאחר מכן אכן חלה רגיעה בפסקי ההריסה של
בג"ץ, אבל פואה מנסה את ההישג גם לגורמים
נוספים שהשתנו במפה. "במקביל קרו עוד
דברים. טראמפ עלה לשלטון בארצות הברית,
הימין עלה בישראל, בצלאל סמוטריץ' הוביל את
חוק ההסדרה. אבל בעיניי לב הסיפור הוא דעת
הקהל. זה המפתח לשינוי. דעת הקהל מושפעת
מאירועים ומפרשנות, ואני רוצה שהפרשנות
שלנו תישמע. המאבק הוא גם על הטרמינולוגיה,
כי אם השופטים משתמשים במונחים 'קרקע
פרטית' זה בהכרח משפיע על
השיח והפסדנו. אבל אם אין בעלים
ספציפיים לאדמה, אז היא לא קרקע
פרטית ומכאן נגזר שיח אחר".

בס"ד

ותמיד יהיה להם רק טוב!

בצבארכם.

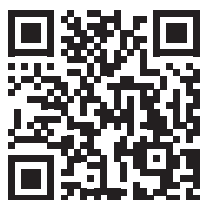
מתנות לאביונים בו ביום באמצעות 'מקימי'

בזכות תרומתכם נלווה עוד משפחות עד לאיזון כלכלי - תרמו עוד היום!

חייגו עכשיו **2835*** או באתר מקימי

לתרומה מהירה סרקו:

בהמלצת רבני הציונות הדתית
עמותת חסד לזכרם של הרב מנחם ליבמן זצ"ל
ובנו הקדוש שניאור שלמה הי"ד

ארגוני השמאל מחפשים מקום

עבודת ההסברה של פואה בשנים 2015-2017 נגד הרס ההתיישבות התנהלה בלי קשר לעבודה של 'בצלמו'. בשנים ההן המשיך הארגון בניהולו של פואה לעסוק בנושאים הרלוונטיים לסדר יומו, עד שהצטרף אליו שי גליק ופואה היה יכול קצת להרפות. "היום רוב הפעילות של 'בצלמו' מנוהלת על ידי המנכ"ל המסור שי גליק וצוות העובדים. אנחנו נאבקים לסגירת מקומות שמפיצים שנאה והסתה, למנוע העלאת סרטים והצגות ברוח זו, וגם פועלים נגד חברי כנסת או שדרנים מסיתים. אלה מאבקים ארוכים שלפעמים לוקחים שנים. אנחנו מפגינים, מפרסמים כתבות, יוצרים קשרים עם חברי עירייה או חברי כנסת, פונים לבתי משפט ועוד".

פואה מונה כמה הישגים שהם פירות מאבק ממושך של 'בצלמו': "סגרנו את התיאטרון המסית אל-מידאן בחיפה. פינינו את גלריית ברבור ופורום דוקיום מנכסים עירוניים בירושלים ובבאר שבע, ומנענו משורה של גופי שמאל קיצוני קבלת תקנים של בני שירות לאומי, הטבות מס ועוד. כיום לשמחתנו רוב ארגוני השמאל הקיצוני מנוהלים מכל מקום ציבורי, הן של עיריות והן של גופים ציבוריים, כמו מתנ"סים, נכסים של מפעל הפיס ועוד. לאחרונה התפרסמה באתר 'הארץ' כתבה גדולה שמתארת כיצד כל האירועים של הארגונים הללו עוברים לבתים פרטיים בעקבות המאבק של ארגון 'בצלמו'. רק לאחרונה עמד הארגון מאחורי ביטול הופעות ומעצר של הקומיקאי הערבי נידאל בדארנה, שיום מופע מסית שלוועג לחטופים ולאירועי השבעה באוקטובר.

אחת מגולות הכותרת של פעילות הארגון היא המאבק להנגשת מערת המכפלה, מהלך שנעצר במשך שנים בגלל התנגדות פקידים במינהל האזרחי וגורמי ביטחון בטענה ש"זה יבעיר את השטח ויגרם למלחמת עולם שלישית". אחרי שישה כינוסים של ועדת החוץ והביטחון, שלושה דיונים בוועדות התכנון, עתירה לבית המשפט המחוזי ועתירה לבג"ץ, נפתחה לפני שנה המעלית למערת המכפלה, "הואינתיפאדה לא פרצה", מחייך פואה. "יתרה מכך, בזכות המאבק הצלחנו לראשונה בהיסטוריה להביא להפקעת שטח וסמכויות תכנוניות מעיריית חברון. כיום חלק ממערת המכפלה חזר ליהודים גם באופן רשמי

ולא רק לוואקף".

כיום פועל הארגון להנגשת כל המקומות הקדושים בארץ, בהם מתחם קבר רשב"י במירון וקבר הארי ז"ל בצפת, וכן הנגשת בתי כנסת ומקוואות ברחבי הארץ ובפרט בפריפריה.

הלובי השמאלני כובש את הכנסת

פואה הבין שהזירה הכי משפיעה על המערכת היא בית המשפט. לכן, תוך כדי עיסוקו בהוראה ותוך כדי העשייה ב'בצלמו', הוא החליט ללמוד שני תארים במשפטים. "לפני שנה קיבלתי רישיון עורך דין. בינתיים עורך הדין מיכאל ליטווק, היועץ המשפטי שלנו, עשה את העבודה ב'בצלמו'".

פואה נחשף לעתירות רבות של ארגוני שמאל נגד המדינה, שלמעשה מסייעות לטוריסטים, במימון ארגונים זרים. "אלה עתירות מקוממות שדואגות לאויב, אם זה בסיוע אזרחי לעזה, בדאגה לתנאי המחבלים, קבורת גופות מחבלים ועוד. הדרך להתערב בתיקים כאלה היא לבקש להצטרף להליכים. אז בכל תיק אני מוצא עותרים רלוונטיים. את בקשות ההצטרפות במקרים כאלה אני מגיש בשם משפחות של חטופים ומשפחות שכולות שמוכנות להצטרף".

העתירה הראשונה שבה יהודה השתתף כעורך דין הייתה הבקשה לשחרור גופת המחבל ווליד דקה. "דקה הוא מחבל שרצח את החייל משה תמם לפני כארבעים שנה ונפטר בכלא. הגעתי לייצג את המשפחה, והוכחתי בדיון שלא מדובר בעתירה הומניטרית של סיוע לאדם שמשפחתו רוצה לקבור אותו. מדובר בעותרים שהם כמעט פעילי טרור! אם לא הייתי בדיון, הדיון היה קר והיה עוסק במדיניות הממשלה בשחרור גופות. הנוכחות שלי בדיון עם המשפחה השכולה שינתה את האווירה, והעבירה את הכוח מעמדת המדינה המתנצלת למדינה שלא מגבה טרור. בסופו של דבר פסק הדין היה לטובתנו".

המאבק הציבורי חולל שינוי בדעת הקהל, הגדר נבנתה וההסתננות נעצרה. מסתנים בדרום תל אביב

בדיון בעניין הסיוע לעזה, העותרים טענו להרעבה והמדינה התגוננה וטענה שהיא מעבירה מספיק, וכשאני הגעתי נשמע קול שלישי שלא היה נשמע בכלל בלי נוכחותנו. דיברתי על הסכנות בהכנסת הסיוע שמגיע לחמאס ומחזק אותו. המדינה בתגובתה כתבה שהיא מאפשרת הכנסת טלפונים לווייניים לעזה, ואני הסברתי שהמשמעות היא סיוע לטרור. עכשיו זה על השולחן

פואה מדגיש שמדובר בעבודה עקבית וסיזיפית של מעקב אחרי עתירות בבית המשפט, איתור משפחות מתאימות כדי להצטרף לעתירות וכמובן ייצוג מתמשך. "לצער, בימין אין פעילות של ארגוני חברה אזרחית. לא בוועדות הכנסת, לא בבתי המשפט, אין לנו ארגונים שפונים לבג"ץ. הגענו למצב הזוי שבו רוב הכנסת בידיים שלנו, וחברי הכנסת רצים מנושא לנושא בלי גורמים אזרחיים שמובילים נושאים בצורה רצינית, עקבית ומקצועית במשך שנים ומקדמים שינויים".

בעוד מחנה השמאל שולח בהמוניו מומחים ולוביסטים לוועדות הכנסת, ארגון 'בצלמו' מגלה שהוא פעמים רבות היחיד בוועדות ובדיונים הללו. במחנה השמאל מבינים את חשיבות עבודת הארגונים הללו בכנסת, מחדד פואה, ולכן גם תומכים בהם כלכלית, מה שלא קורה במחנה הימין.

העתירה החשובה ביותר לדעתו במלחמה היא "עתירת הסיוע לעזה". פואה גילה שהייתה עתירה של ארגונים זרים שטענה שמדינת ישראל חייבת לתת סיוע לעזה. הוא הגיש בקשת הצטרפות בשם משפחות שכולות, משפחות חטופים ותושבים בעוטף. "בדיון, העותרים טענו להרעבה והמדינה התגוננה וטענה שהיא מעבירה מספיק, וכשאני הגעתי נשמע קול שלישי שלא היה נשמע בכלל לולא נוכחותנו. נאמתי בדיון נגד הסיוע שהממשלה מעבירה לחמאס בעזה, דיברתי על הסכנות בהכנסת הסיוע שמגיע לחמאס ומחזק אותו. המדינה בתגובתה כתבה שהיא מאפשרת הכנסת טלפונים לווייניים לעזה, ואני הסברתי בדיון שהמשמעות היא סיוע לטרור. עכשיו זה על השולחן. יש להם מסמכים, סרטונים ועדויות. ההצטרפות מאפשרת לי לענות למסמכים ועדויות מהצד השני", מסביר פואה את החשיבות, ומעיד: "עדיין לא התקבלה החלטה בתיק".

כרגע בעתירות רבות מנהל פואה מאבק על זכות העיון בחומרים. "אנחנו עדיין במצב שהמחבלים ועוזריהם הם חלק מהדיון, והם גם יודעים את עמדת המדינה, ואנחנו לא שם. אין אף ארגון בימין שיועד מה קורה בתיק ויש לו גישה לכל המידע. אין מי שמנהל את האירוע כמו שצריך, כי מדינת ישראל לא מייצגת כראוי את האינטרסים שלה. מייצגים אותה משפטים עם אג'נדות זרות. צריך להיכנס לאירוע".

החיילים לא רוצים להוליד יתומים

את הידע המשפטי שרכש מתעל פואה גם לטובת פעילות משותפת עם אביו, מיכאל פואה, שעומד בראש ארגון 'בוחרים במשפחה'. הארגון עוסק בהסברה, חינוך, חקיקה ומשפט בתחום המשפחה, וכעת פואה שותף בהליך נגד בית המשפט, שאמור להוביל גם לחקיקה.

בית המשפט הוציא צו שנקרא 'צו הורות פסיקת'. מדובר על הורים מאותו מין שמביאים לעולם ילד בהליך פונדקאות, ולפי הצו גם בן הזוג שאין לו קשר ביולוגי נרשם כהורה של ילדו הביולוגי של בן זוגו. "באמצעות צו הורות פסיקת, שניתן בבית המשפט ללא צורך בהליך אימוץ, מדלגים על החוק. עתרנו לבג"ץ בבקשה לנהוג כחוק ולרשום מי ההורים הביולוגיים, אבל בית המשפט גלגל את זה לכנסת ובינתיים הוא כבר קובע עובדות בשטח".

גם רישום הורים של ילדים שנולדו באמצעות תרומות ביצית וזרע לא נעשה היום, ועמדת המדינה היא שאין תקנות לביצוע הרישום. "הגשנו הרבה עתירות נגד החוסר ברישום. על אף החוק שמחייב רישום, מדינת ישראל לא מבצעת רישום של ההורים. קיימים בישראל 17 בנקי זרע. אותו אדם יכול לתרום לכל הבנקים במקביל ולגרום לנישואי אחים, ממוזרות ומומים. הילד זכאי לדעת מי ההורה שלו! עשרות אלפי ילדים לא יודעים ולעולם לא יוכלו לדעת מי ההורים שלהם. אז אנחנו דורשים חקיקה מעתה, שלפחות מעכשיו יהיה רישום".

עוד מאבק חשוב נוגע בשכול. אחרי ה-7.10 התכנסה ועדת הכנסת כדי לקדם את חוק שימוש בזרע נפטר, שנועד לאפשר שימוש בזרע שנקצר בין השאר מחיילים שנפלו בקרב. כיום עדיין אין חוק המאפשר קצירת זרע מאדם ללא הסכמתו, אבל בפועל צה"ל פונה למשפחות חללי המלחמה, מציע להן את האפשרות הזאת, והורגים רבים מנותחים בניגוד לחוק. "הגעתי עם אבא שלי לכל הדיונים בחוק, שלחנו דפי רקע שבהם הוכחנו שמוכח מחקרית שהרוב המוחלט של הנפטרים אינו מעוניין שישתמשו בזרעו ליצירת יתומים. חשפנו במהלך הדיונים שלא מדובר בשאיבת זרע אלא בנתיחה בהליך לא חוקי, והגשנו על זה עתירה לבג"ץ. התברר שצה"ל מטריד משפחות שכולות ומבקש את הסכמתן בלחץ זמנים ברגע ההודעה. ושוב, לצורך המחשת הטענה גם באופן רגשי, הבאנו לדיון משפחה שחתמה על קצירת זרע מבנם אחרי מסע לחצים בלתי נתפס בעת ההודעה, ונאלצה לנהל לאחר מכן קרב משפטי כדי לקבור את הזרע".

כשהודה ביקש להגיע לדיוני הוועדה, הוא קיבל פנייה ממקדמי החוק: "ביקשו מאיתנו שלא נגיע. אמרו לנו שיש הסכמה מקיר לקיר בעניין, וכל הח"כים יישרו קו לטובת ערך ההמשכיות. אבל בכל זאת הגענו, שאחנו קשות שלא היו נשאלות לולא היינו שם, והוכחנו שמה שנעשה הוא לא תקין. אנחנו מבקשים לגדור את הפרצה. נאפשר חוק שייצור מצב שרק מי שירצה ויחתום יוכל לעבור את ההליך".

המנוע של פואה הוא עשיית טוב, "הובלת שינוי לתקן עולם במלכות ש"ד. כל זה לא יעבוד בלי תחכום, מקצוענות, סבלנות, התמדה ואופטימיות. וכמו שאבי אומר: אנחנו אחראים על ההשתדלות, הקדוש ברוך הוא - על ההצלחות". ●

"זה לא בא ממנו וזה מרגיש מזויף, מה זה שווה?"

איך קליפות המן וזרש מונעים מקשר להיבנות?

ושבו להשתנות אבל אם הוא לא יחוה הצלחות, בשלב מסוים הוא פשוט ירים ידיים. חשוב להבין, אי אפשר להנחית את האמת מלמעלה אלא צריך לאפשר לה לצמוח מהמקום הנמוך ביותר וכך גם מיכה צריך לעלות לאט לאט במעלה הסולם. כשאת כל פעם מטיחה במיכה שזה לא זה ואם זה לא בא ממנו זה לא שווה, את בעצם לא מאפשרת לו לצמוח - זו קליפת זרש" אמרתי "קליפת זרש?" שאלה

"כן, זרש הכניסה ייאוש בהמן ואמרה לו: "כי נפול תיפול".

כשהוא נפל היא בעצם אמרה לו כמה הוא חסר תקנה וזו בעצם קליפה של ייאוש וחוסר אמונה ביכולת לקום".

"אז מה אני אמורה לעשות?" שאלה "בשלב הראשוני את צריכה ללמוד בינך לבין עצמך ובינך לבינו להעריך את הצעדים הקטנים שהוא עושה.

הדבר הזה יעזור לו לנכס ולאמץ אצלו בנפש את התנועה הזאת כלפיך עד שלאט לאט היא תתחיל להיות טבעית.

כשאת לא מעריכה את מאמציו של מיכה להשתנות זו גאוה מאוד רעילה" אמרתי "גאוה?" שאלה

"כן, כי זה או הדרך שלך או שום דרך, הכל או כלום.

זו כבר קליפת המן" אמרתי

"למה קליפת המן?" שאלה

"המן עלה לגדולה שבה כל הנתינים בממלכה היו משתחוים לו ומרדכי היחידי שסרב להשתחוות והוא חווה את זה ש: "כל זה איננו שווה לי"

יש פה מעין תנאי שרק אם זה בדרך שלך, זה יכול להתממש ואז אין פה התפתחות וזה מוביל את הקשר לתקיעות.

ההתמודדות עם מיכה פה תאפשר לך גם לתקן את קליפת זרש וגם את קליפת המן בזה שאת תלמדי להעריך, לקבל ולתווך לו את מה שהוא עושה.

זה יאפשר בנייה של תשתית לקשר שעליה ניתן יהיה לבנות עוד קומות".

כל הפרטים שונו למען שמירת הפרטיות

להאמין שזה יכול לקרות אצלו בקשר ובגלל זה אמרתי לך שאנחנו לא מצליחים אף פעם להפגש" סיכמה

"הייאוש והתסכול שאת מרגישה מאוד משמעותיים וחשובים, יש בהם המון כאב וצער על זה שהסכמת להתחתן עם גבר שאוהב אותך אבל לא יודע להראות לך את זה".

"ונמאס לי כבר להסתפק ב"פירורי האהבה" האלה שאני מקבלת" אמרה ופרצה בבכי

"אני מיואשת לגמרי. תגידי, את חושבת שיכול להיות שיש זוגות שאין ביניהם כימיה?"

אני רואה את התקשורת שיש לזוגות אחרים ואיך הכל זורם כל כך חלק.

הגעתי למסקנה שלי ולמיכה פשוט אין כימיה, אנחנו אף פעם לא מצליחים להפגש" אמרה אורנית "למה את מתכוונת?" שאלתי אותה

"אני כל כך ברורה איתו.

מבקשת ממנו שיחמיא ויעשה עבורי כל מיני מחוות שחשובות לי.

אני ממש מלמדת אותו איך אני רוצה וצריכה לקבל את תשומת הלב שלו כבן זוג" הסבירה אורנית.

"וואהו, רק שתדעי לך שזה ממש מרשים והמאמץ שלך מבורך.

הדבר הזה יכול להקפיץ את הקשר שלכם כמה קומות למעלה.

רוב הנשים מצפות שהגבר שלהם יבין לבד למה הן זקוקות.

הוא מצליח לעשות את מה שאת מבקשת ממנו?" שאלתי

"קודם כל אני חייבת את הכרת הטוב על כל מה שהוא עושה.

הוא עושה המון, לא מתעלם מהבקשות שלי.

אבל הוא עושה את זה רק בגלל שאני אמרתי לו שיעשה, זה לא בא ממנו.

זה מרגיש לא אמיתי, מזויף, זה ממש מתסכל אותי" ענתה

"נשמע שהוא ממש אוהב אותך, למה את חושבת שזה לא אמיתי?" שאלתי אותה

"אני יודעת שהוא אוהב אותי.

אבל הוא עושה את הדברים בצורה מאולצת כי אני ביקשתי או כי את אמרת לו בפגישה הקודמת.

זה לא כיף לי.

כל עוד אני לא מרגישה שזה ממש בא ממנו, אני לא יכולה להאמין ולקבל ממנו". ענתה בתסכול

"תדייקי אותי במידה ואני טועה, טוב? את בעצם אומרת כל עוד הדיבורים והמעשים של מיכה לא

מגיעים מתוך כוונה אמיתית מלאה וטהורה זה פשוט לא מגיע אליך בכלל?" שאלתי

"בדיוק, ממש ככה...מבחינתי זה לא שווה.

וכל היאוש שלי הוא מזה שאני כבר הפסקתי

צילום: שלומי יוסף

התחלה// לפני 58 שנה, נולד וגדל בירושלים. הבן הרביעי מתוך חמישה ילדים.

אבא// איזור (יצחק), בן 92, יליד אנגליה, כלכלן במקצועו. "אבא עבד במשך עשרות שנים כמזכיר ועדת הכספים של הכנסת. בכל בוקר צעד ברגל מהבית שלנו בקריית שמואל לעבודה בכנסת. זו הייתה עבודה תובענית סביב השעון. אבא הוא דוגמה ומופת למשרת ציבור, ועד היום הוא לא קופא על שמריו. איש עשייה וחסד. מאז שפרש הוא לא מפסיק ללמוד".

אמא// מרים, בת 90, ילידת גרמניה שעלתה לארץ לאחר השואה, במקצועה מורה. "כל שנות הילדות הייתה בבית והשקיעה בילדים. בהמשך עבדה עם ילדים עיוורים בעלי צרכים מיוחדים בעמותת קרן אור. אמא אהבה את העבודה, והתנדבה שם הרבה שנים לאחר מכן. היא הייתה הבית והמנוע של הכול".

ילדות// גדל בשכונת קריית שמואל הירושלמית. "בבניין שלנו גרו שכנים דתיים וחילונים בהרמוניה מופלאה. היה משהו רגוע ומכבד בשכונה. הבית היה בית ציוני דתי ומאוד תרבותי. כבר כילדים ההורים שלי חשפו אותנו לעולם התרבות, הלכנו לאופרות, קונצרטים ומוזיאונים. כילד זה סיקרן אותי, והסקרנות הזאת מלווה אותי עד היום".

בכנייה של סבא// "כשהייתי ילד, את רוב החגים עשינו במוסד אומן בעפולה (כיום מרכז הילדים והנוער אמונה - ר"ג) שסבא שלי ניהל. היו שם ילדי רווחה ועולים, ובשבילי זו הייתה חוויה מיוחדת של היכרות עם עולם שלא הכרתי. קיבלנו מזה המון, ואולי שם נורעו הזרעים של רגישות ודאגה למי שאין לו בית, שהובילו להחלטה להכניס למשפחתנו ילדי אומנה".

הסדר// היה חניך בבני עקיבא סניף מרכז ותלמיד הישיבה התיכונית נתיב מאיר בירושלים. משם פנה ללמוד ביישיבת ההסדר במעלה אדומים. "בשיעור ג' עברנו למבנה הקבע. התרשמתי מאוד מראשי הישיבה הרב סבתו, הרב שילת והרב רבינוביץ', מהצניעות ומהתורה שלהם. הם בהחלט הותירו בי חותם".

שריונר// בצה"ל שירת כמפקד טנק בחיל השריון. "עזבתי את החברה של ההסדר למסלול פיקוד, ומצאתי את עצמי בגדוד שבו אני הדתי היחיד. אבל עמוד השדרה האמוני-דתי שקיבלתי בבית ובישיבה בא לידי ביטוי בשירות".

צומח// בתום השירות עמד בפרשת דרכים האם ללמוד משפטים או פסיכולוגיה, והחליט ללכת לשנת לימודים אחת בבית הספר טללויזיה וקולנוע 'מעלה' שבדיק נפתח. "מיותר לציין שכבר נשארתי לסיים שם את התואר. נשביתי בקסם של עולם הבימוי והצילום".

מעלה// בוגר המחזור הראשון של בית הספר מעלה לקולנוע וטללויזיה במגמת בימוי והפקה. "זו הייתה בזמנו מהפכה של ממש. באותה תקופה אפשר היה ללמוד קולנוע רק במקומות חילוניים מאוד, והנה הקימו חממה ליוצרים דתיים. רבים הרימו גבה. הכול היה ראשוני וניסיוני. הרגשנו שאנחנו עושים היסטוריה".

דוקו// "הלימודים ב'מעלה' היו בשבילי חוויה מכוננת, וגיליתי שם את העולם הדוקומנטרי שבו אני עוסק עד היום". בהמשך השלים גם תעודת הוראה בתקשורת במכללת ליפשיץ ותואר בתקשורת, יצירה וביקורת במכללה האקדמית ספיר. בלימודי

מורדי (מרדכי) קרשנר

נשוי למירב ואב לחמישה ילדים, מהם שניים באומנה

תושב מצפה נטופה

יוצר, במאי ומפיק סרטים תיעודיים, מטפל בפסיכותרפיה ובדוקו־תרפיה

אידלס מהיישוב מורג. "חוויתי איתם את הגירוש. זו הייתה חוויה קשה מאוד בשבילי. שבועות בודדים אחרי הגירוש שאלתי את עצמי איזה טוב אני יכול להביא לאנשי הגוש עם הכלים המקצועיים שיש לי, והחלטתי להעניק להם אפשרות לשמר את הסיפור שלהם".

הסיפור// כך הפיק וביים את פרויקט התיעוד "גוש קטיף - סיפור אנושי", שכיום מונה יותר מאלף ראינות מצולמים. "התחלתי בצילומים שבועות בודדים אחרי הגירוש, וזה הלך והתרחב. בתוך כל הכאוס של הגירוש אפשרתי להם לשמר סיפור של חיים שלמים שהתפרקו לנגד עיניהם. מתוך הפרויקט נערכו כבר עשרות סרטים קצרים שניתנים לצפייה באתר מרכז מורשת גוש קטיף".

ערוץ מאיר// שימש מנכ"ל הערוץ. "יום אחד אני נקרא לפגישה עם הרב דב ביגון, שביקש להרחיב את ערוץ מאיר, שהיה אז באינטרנט. הרמתי את הכפפה והתחלתי לעשות טללויזיה. פיתחנו תוכניות לילדים בדגש על תוכן חינוכי וחוויתי ומקצועיות ברמה גבוהה, ששודרו בערוצי הכבלים והלוויין של HOT ו־yes. שנים משמעותיות של תחושת שליחות והרבה סיפוק".

דוקו// לאורך השנים, פרט לכל הפרויקטים הגדולים, הוציא תחת ידיו סרטים דוקומנטריים רבים בשלל נושאים שנוגעים בליבת החברה הישראלית. "כשאני מאחורי עדשת המצלמה אני יכול לפגוש כל אדם ולהחזיק מורכבות. לשבת

ניצולי השואה// "ראיינו אלפי ניצולי שואה. זה היה פרויקט עצום ממדים, שדרש מערך הפקה עם צוותי צילום שמצלמים 24/6 בכל הארץ, ושאב אותי לשלוש שנים אינטנסיביות. נכחתי בהרבה ראינות ונחשפתי לסיפורי השואה בכל עוצמתם. הייתה תחושה של דחיפות, שצריך להגיע לאנשים כמה שיותר מהר כדי לשמר את הסיפור שלהם. זו זכות גדולה ואני מודה לקדוש ברוך הוא שגלגל אותה לידי".

ספילברג// על פרויקט תיעוד השואה של ספילברג יצר כבמאי את הסרט התיעודי "עדות חיה", בהשתתפות סטיבן ספילברג עצמו. "בדרך לא דרך הגענו להוליווד, ושם פגשתי איש מדהים שהביא את השואה לתודעת העולם והנציח אותה לדורות הבאים".

יהדות וטללויזיה// היה ממקימי ערוץ התכלת ששידר בכבלים ובלוויין, ושימש כמפיק ראשי לצידו של אורי אורבך, שהיה מנהל התוכניות. "לכל הז'אנר הטללויזיוני הקיים יצקנו תוכן יהודי שעד אז לא בא לידי ביטוי. עשינו את תוכנית המסעות 'היהודי הנודד' עם ג'קי לוי, תוכנית הסאטירה היהודית 'הפאשקעוויל' עם קובי אריאלי, הטלנובלה החסידית 'החצר', התוכנית הנשית 'הצנועות והחסדות' ועוד. הערוץ הראה לעולם הטללויזיה שליהדות יש הרבה מה להציע".

הגירוש// בשנת 2005, במסגרת צילומי הסרט הדוקומנטרי 'האוסף של ידידה', ליווה את משפחת

במגרש הביתי

"אין לי סדר יום קבוע, כל יום ומה שהוא מזמן - צילומים, עריכה, פגישות ועוד. יש ימים שבהם אני יוצא לפני עלות השחר כדי להגיע למקומות הצילום השונים, ואז זוכה להכיר בתי כנסת ברחבי הארץ".

"אזכר את המעבר מהחולין לקודש. זמן לשותף ולהשתתף עם שאר בני הבית בחוויות השבוע".

"הכול מהכול, בעיקר בנסיעות ארוכות ותלוי מצב הרוח והמקצב המבוזבז. אוהב וצריך גם הרבה שקט כדי לעכל ולעבד את כל מה שאני שומע, רואה וחווה בימי הצילום הארוכים".

"אורי אורבך ז"ל, דמות של השראה וגעגוע. נפגשנו בערוץ התכלת ונפשנו נקשרה. אני מתגעגע לשיחות העומק איתו, לחשיבה המשותפת, לבהירות המחשבה שלו, לאמת שלו וגם להומור החד".

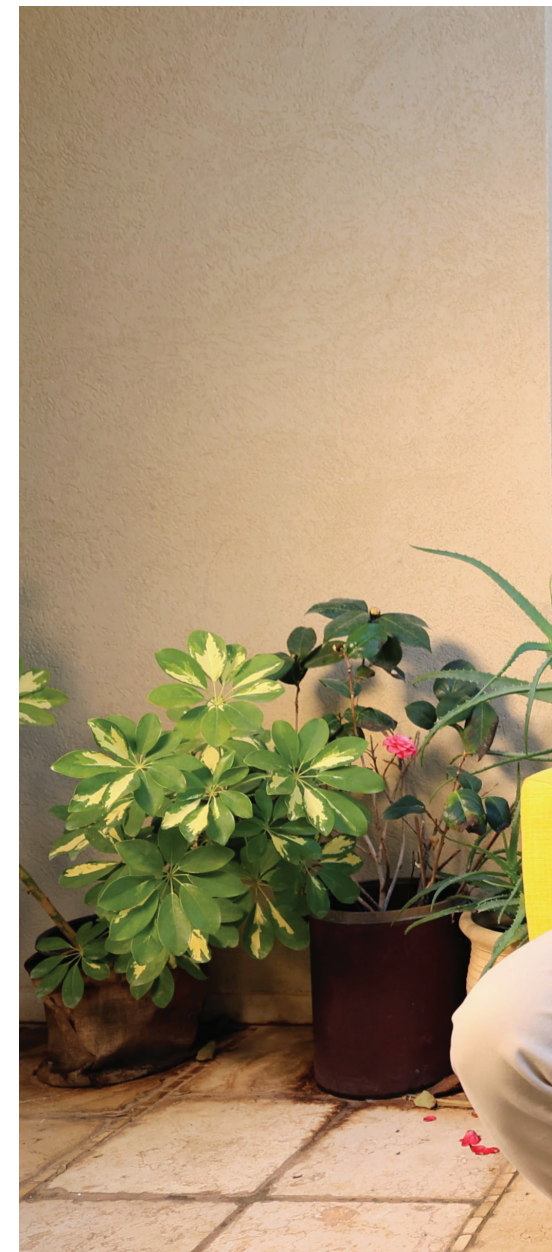
"מיידל שנצליח להכיל את המורכבויות של החברה הישראלית, להיות בהקשבה אמיתית ולהכיל, גם אם לא להסכים".

"לא מפחד, משתדל".

"להמשיך ליצור, להגיע ולגעת בפנימיות של אנשים ולהצליח לספר ולשמר את הסיפור שלהם".

מול אדם, להקשיב לו גם אם אני לא מסכים איתו, כי מסקרן אותי לשמוע מה האמירה שלו לעולם".

ההתיישבות // בימים אלה מפיץ במסגרת המועצה לשימור אתרים פרויקט תיעוד ייחודי מסוגו ובהיקפו על תולדות ההתיישבות. "אני בסוג של הגשמת חלום. כבר לפני עשור חשבתי ביחד עם נועם דמסקי שראוי לספר את סיפור ההתיישבות. לשמחתי, בסופו של דבר הרעיון קרם עור וגידים בעזרת השר סמוטריץ', שהאמין בפרויקט וגרם לו לצאת לפועל ביחד עם השרה סטרוק. שניהם הבינו את הערך ההיסטורי והחינוכי של תיעוד הקמת ההתיישבות".

החלוצים // "זה פרויקט חשוב של תיעוד דור מייסדי ההתיישבות. להבין מי הם החלוצים הללו ומה הניע אותם. זה דור שהגיע עם חזון ולהט להתיישב על אדמת הארץ. אני מדבר על יהודה ושומרון, הבקעה, הגולן, הקיבוצים ועוד. אנחנו מראיינים לא רק את הנהגת ההתיישבות, אלא גם אנשים מהשורה שוויתרו על חיי נוחות ונרתמו לקחת חלק במפעל הזה".

השראה // "בימים אלה אנחנו עומדים לסיים את השלב הראשון של 500 ראיונות, ואנחנו עם הפנים לשלב ב'. אנחנו מבינים את החשיבות ההיסטורית של מסמך מהסוג הזה. אני חוזר מימי צילום וחושב איזו זכות אדירה יש לי לפגוש את הדור שהקים מאפס יישובים, ישיבות, חקלאות. זה מעורר השראה".

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

אירועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

מהרו לסגור!
תאריכים אחרונים לחודשים סיון ותמוז
נועל'ה הבית של הציונות הדתית

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא
להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

חנה קטון
chanakatan@gmail.com

מאה זה השמונים החדש

לשמור על רמת תפקוד גבוהה. התפתחות בתחום השיקום, נגישות טובה יותר לשירותי רפואה מונעת, שינויים בהתנהגות עם מודעות גבוהה לחשיבות של תזונה בריאה, פעילות גופנית והימנעות מעישון - כל אלו תרמו באופן משמעותי לשיפור ניכר בתוחלת החיים ובאיכותם.

השלום כמאריך חיים. גם אירועי החיים בשנות הילדות משפיעים על תוחלת החיים. חשוב להבין שאירועים היסטוריים שהתרחשו במאה הקודמת השפיעו גם הם על בריאות הציבור. ילידי 1940 חוו אירועים כמו מלחמת העולם השנייה, לעומת ילידי 1950 שנולדו אחרי המלחמה וגדלו בתקופה של שגשוג ויציבות יחסיים. ההשפעות הללו משלימות זו את זו: אנשים שנהנו מתנאים טובים יותר בצעירותם מגיעים לגיל מבוגר במצב בריאותי טוב יותר, ואז יכולים להפיק תועלת רבה יותר מהטיפולים הרפואיים המתקדמים הזמינים כיום.

ממצא מעניין נוסף שעליו מצביעים מחברי המחקר הוא שהשיפור בתפקוד לא היה אחיד בכל התחומים. בעוד שנצפה שיפור בכל תחומי התפקוד, השיפור הגדול ביותר הוא בתחום הקוגניטיבי, הכולל זיכרון מיידי, זיכרון מושהה ויכולות קוגניטיביות אחרות; בתחום הלוקומוטורי, הכולל מדדים כמו מהירות הליכה, יכולת לקום מכיסא ושיווי משקל; ובתחום החינויות, הכולל מדדים כמו כוח אחיזה, תפקוד ריאתי והמוגלובין בדם. לעומת זאת, בתחום הסנסורי, הכולל ראייה ושמיעה, ובתחום הפסיכולוגי, הכולל מדדים של מצב רוח, איכות השינה ותחושת בדידות, השיפורים היו מתונים יותר, בטח כאשר נפרדים לאט לאט מבני משפחה, חברים ושכנים שהולכים לעולמם ונשארים לבד בשטח.

הירושה שבוששה לבוא. החוקרים מסיקים כי בלי האטה משמעותית בתהליכי ההזדקנות הביולוגיים, סביר להניח שבמאה הנוכחית יותר מ-15 אחוזים מהנשים ו-5 אחוזים מהגברים יגיעו לגיל 100. מה זה אומר על ירושות, למשל? הסיפור הבא מדגים את האבסורד.

לפני כמה שנים נפטרה האישה שהייתה אז הכי מבוגרת בעולם, שגילה מתועד ומוכח ואינו סיפור בעלמא. הגברת ז'ן לואיז קלמן (לא יהודייה, למרות שם המשפחה) נולדה בצרפת בשנת תרל"ה (1875) ונפטרה בשנת תשנ"ז (1997), בריאה בסך הכול, בת 122. גם אחיה הגדול האריך ימים ונפטר בן 97, ושני הוריה נפטרו סביב גיל 90 בשנות השלושים של המאה העשרים, דבר נדיר מאוד באותם ימים. בעלה נפטר בגיל צעיר, וגם הבת היחידה שנולדה להם נפטרה צעירה, והיא השאירה נכד יחיד, שנהרג בתאונת דרכים ולא הותיר אחריו ילדים. כך שלמעשה הגברת קלמן נותרה בגיל שבעים בלי קרובי משפחה.

בגיל 90 היא החליטה לעשות עסק עם עורך דין ממכריה: הוא יתחייב לדאוג לפרנסתה עד יום מותה, ותמורת זאת יירש את הדירה שלה ותכולתה. עורך הדין שמח מאוד על העסקה - הוא יצטרך בסך הכול לפרנס אישה זקנה במשך זמן קצר, מקסימום כמה שנים בודדות, ואחר כך הדירה שלה תהיה שלו. אבל האדם בארץ חושב וה' בשמיים צוחק. הגברת קלמן האריכה ימים עוד ועוד, ועורך הדין נפטר ממחלת הסרטן הרבה לפני, כאשר כבר שילם לה למעשה הרבה יותר ממחיר הדירה. אלמנתו, שהמשיכה לקיים את ההסכם ככתבו וכלשונו, לפחות זכתה לראות בקיומו. כשהגברת קלמן נפטרה היא זכתה בדירה, דירה שהיא ובעלה שילמו עליה, בסך הכול, פי שלושה מערכה. ●

מחקרים מראים כי התפקוד של בני 70 כיום דומה לזה של בני 60 לפני כמה עשורים. מחקר שהתפרסם ב-Nature Aging מוצא כי מדדי החינניות, הכוח, הזיכרון והתפקוד הפיזי בקרב הדור הנוכחי טובים משמעותית מבעבר

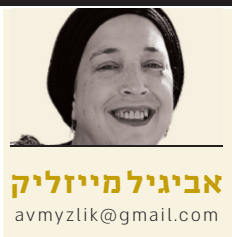
80 ימי נישואין. קאראם צ'אנד בן ה-107 ואשתו קאטארי בת ה-100 מאנגליה הם הזוג שנשוי הכי הרבה שנים בעולם. אני מנסה לחשוב איך מצליחים במשך 80 שנה למצוא בכל פעם מתנת יום נישואין מקורית. העידן שלנו מזמין אותנו ללמוד על זוגיות וגם על הורות ארוכות שנים, הרבה מעבר למה שלמדנו עד כה. מאבותינו הקדושים אי אפשר ללמוד הרבה בנושא הזה, הרי תאריכי הלידה והפטירה של אבותינו אינם מופיעים בתורה. ייתכן שעמרם ויוכבד היו נשואים יותר מ-80 שנה, היא הרי ילדה את משה רבנו רק בגיל 130. על הזוגיות שלהם אנחנו יודעים בדרך השלילה - עמרם פורש מיוכבד, ומרים היא זו שמחברת ביניהם. ומה עם מתושלח? ונח? מעט מאוד כתוב על הזוגיות שלהם. כנראה שפריחת תעשיית המטפלים, היועצים, המאמנים, המלווים ושאר מקצועות הטיפול כיום, כאשר כל אישה שמכבדת את עצמה מחזיקה קליניקה, מותאמת לצורך הקיים בימינו ללוות קשרים ויחסים ארוכי טווח במיוחד, עם התאמה לתמורות שעוברות על בן הזוג ועל הילדים והוריהם ברבות השנים. גם הספרות המקצועית בתחום נכתבת אט אט.

סבתא מנגנת בסקסופון. אכן, בימינו אפשר לעיתים להגיע לשבעה של אדם שנפטר בשיבה טובה בעשור האחד עשר לחייו, שבה יושבים יחד כמה דורות - בנים בעשור התשיעי לחייהם, נכדים בעשור השביעי לחייהם, נינים בעשור החמישי לחייהם, בני נינים בעשור השלישי לחייהם וכך הלאה. גם ביקור אקראי במסדרונות חדרי המיון העמוסים לעייפה במיוחד בחודשי החורף, יגלה מטופלים בעשור העשירי והאחד עשר לחייהם כשהם מלווים בילדיהם בעשור התשיעי לחייהם. המחלקה הפנימית של היום היא המחלקה הגריאטרית של הימים שבהם אני למדתי רפואה פנימית. אבל לא רק תוחלת החיים עלתה, גם איכות החיים השתפרה אלפי מונים. סבתא רבתא ממוצעת עסוקה בהתנדבויות בבתי חולים, לימוד תורה במדרשה, נגינה בסקסופון והגשמת חלומות רבים נוספים.

מחקרים מראים כי התפקוד של בני 70 כיום דומה לזה של בני 60 לפני כמה עשורים. מחקר שהתפרסם ב-Nature Aging מוצא כי מדדי החינניות, הכוח, הזיכרון והתפקוד הפיזי בקרב הדור הנוכחי טובים משמעותית מבעבר. החוקרים מציעים כמה הסברים לשיפור התפקודי שנצפה במהלך הדורות. הסיבות מתחלקות לשתי קטגוריות עיקריות: השפעות מוקדמות בחיים והתפתחויות בטיפול הרפואי.

בקטגוריה הראשונה הם כוללים שינויים חברתיים שהתרחשו במאה ה-20: מערכות חינוך משופרות שהעניקו השכלה איכותית יותר ותרמו לשיפור ביכולות הקוגניטיביות, תזונה טובה יותר הן של האימהות והן של הילדים, גם בילדות וגם בבגרות, כולל נגישות למגוון רחב יותר של מזונות מזינים, ושיפור בתנאים הסביבתיים, כמו תברואה טובה יותר, מים נקיים, ותנאי מגורים משופרים שהובילו לירידה בחשיפה למחלות זיהומיות בגיל צעיר. גורמים אלה השפיעו על ההתפתחות הפיזית והקוגניטיבית מגיל צעיר ויצרו בסיס טוב יותר לתפקוד בגיל מבוגר.

בקטגוריה השנייה, לידים, נמצאת נגישות לרפואה המודרנית, שמפחיתה את ההשפעות של מחלות כרוניות ומשפרת את תפקודם של מבוגרים. הדוגמה הבולטת שהחוקרים מציגים היא הטיפול בדלקת מפרקים: בעבר, אדם שסבל ממחלה זו היה נידון למוגבלות תפקודית משמעותית, אך כיום, הודות לגיתוחי החלפת מפרקים והתפתחויות בטיפול התרופתי, רבים מהחולים מסוגלים

שבוע הילדים המאולפים

לפני ששני ילדי השכנה נחתו בביתה של אורית למשך שבוע שלם, היא לא שיערה שאפשר לאלף ילדים לחיות לפי השעון. אבל כשהם הלכו, היא הודתה לריבון העולמים על הבלגן שבו מתנהלים חיי המשפחה שלה

‘אתם רוצים אולי חלב עם קורנפלקס בינתיים?’
‘לא, אנחנו לא יכולים. חלב עם קורנפלקס אנחנו אוכלים רק בימים שני וחמישי. עכשיו אנחנו יכולים לאכול שלושה ופלים’...
אחר הצהריים, כשהאורחת הקטנה שלי חזרה מבית הספר ואחיה הקטן חזר מהגן, המשכנו במרוץ מסביב לשעון. ‘מה השעה?’ היא שאלה אותי בלי הפסקה, ולכל שעה היה ייעוד משלה. בשתיים היא עושה שיעורי בית (שמעת? אמרתי לבת שלי, אולי תעשי גם את??), משלוש עד ארבע מותר לה לשחק בחוץ, ומארבע עד חמש היא יכולה לשחק בתוך הבית. בחמש היא מתקלחת ובחמש וחצי אוכלת ארוחת ערב. אחר כך היא קוראת ובשבע הולכת לישון, וחוזר חלילה.
במשך שבוע חייתי עם הילדים המאולפים ביותר שאי פעם פגשתי, בתוך בית שאין הפוך ממנו בתכלית. השבוע זחל לאיטו, חיינו כל שעה ושעה בו ומשהו בתוכי נטרף. אומנם הם היו הילדים הכי מחונכים, ממושמעים ולא מורגשים שאירחתי אי פעם - אבל כשאמא שלהם באה לקחת אותם כעבור שבוע בדיוק, ישבתי על הספה ולקחתי נשימה עמוקה. הבטתי לשמיים והרגשתי שה’ שלח מענה עמוק לתחושת הכישלון הקבועה שלי. פתאום כל כך שמחתי בבית שלי, בילדים שלי, בבלגן שלי, בחוסר ההצלחות שלי - תודה לך ה’ על כל מה שנתת לי, וברוך ה’ שאני - אני!’ ●

שני תיקים גדולים. בטלפון היא מסרה לי שורת הנחיות ארוכה להפליא. הקשה ביותר לעיכול הייתה העובדה שההסעה של הילדים מגיעה בשבע ועשרים. ההסעה של הילדים שלי מגיעה בשמונה ועשרה...
הילדים שלי דווקא התרגשו מאוד מבואס של האורחים, אך לפתע הרגשתי משיכה בשרוול. האורחת בת השמונה שאלה: ‘מה השעה?’ הבטתי בשעון ועניתי: ‘רבע לשבע’.
‘אנחנו צריכים ללכת לישון בשבע’, היא הסבירה לי. הייתי המומה לרגע, אך מיד התעשתי, וארגנתי מזרנים, סדינים ושמיות. הילדים האורחים מיהרו ללבוש פיג’מות ולצחצח שיניים, אמרו קריאת שמע, ובשעה שבע ועשרה שניהם ישנו. הילדים שלי באותם גילים בדיוק, אבל אצלנו החגיגות נמשכות עד תשע וחצי ולפעמים עשר.
את השעון המעורר כיוונתי לשש בבוקר, כדי שאוכל לארגן את האורחים שלנו בנחת. עם הישמע הצלצל פקחתי את עיניי והלב שלי כמעט נפל. מול המיטה שלי עמדו שני הילדים לבושים, מסורקים ומאורגנים, עם ילקוטים על הגב.
‘מוקדם מאוד!’ אמרתי להם.
‘כן, בבית שלנו אנחנו תמיד מתארגנים בשעה הזאת’, ענתה לי הילדה.

אורית היא חברה מיוחדת שתמיד יש לה סיפורים מצחיקים ומלאי השראה. החיים שלה הם כמו סרט עם עלילות מקוריות במיוחד. מכיוון שהיא אישה שאוהבת מאוד לעשות חסד, וזה דבר שממש זורם ממנה בטבעיות, רבות מעלילותיה קשורות לנושא הזה, וכך גם הסיפור הבא.
‘זה היה יום שני בצהריים. חזרתי מהעבודה עייפה במיוחד וביקשתי מהילדים שייתנו לי קצת שקט לעצמי. הייתי חייבת להחזיר את הנשימה והרוגע אחרי בוקר עמוס בעבודה. התיישבתי לאכול משהו לבד במטבח, ואז חברה קרובה צלצלה אליי. ‘היי אורית, מה נשמע? סליחה שאני מבקשת ממך בקשה גדולה כזאת, אבל לא ידעתי למי לפנות ואת תמיד עונה כל כך ברצון. אני יכולה לשלוח אלייך את הילדים?’
שפשפתי את עיניי בעייפות, בדיוק רציתי ללכת לנוח. ‘אוקיי, מתי את רוצה לשלוח אותם?’ שאלתי.
‘עכשיו. את הגדולה והקטן’.
‘לכמה זמן?’
‘לשבוע. חמי נפטר ואני נוסעת לשבעה... יש לי רכבת בעוד חצי שעה’.
לפני שהספקתי להבין, להפנים, להתלבט ולהסכים - התשובה כבר הייתה אצלי בבית. הילדים של חברתי הגיעו כשהם נושאים

קטוף שיש שוקולד שקדים

תבנית אחת

200 גרם שוקולד חלב

200 גרם שוקולד לבן

100 גרם פרוסות שקדים

2 כפות אבקת סוכר

200 גרם שוקולד חלב

200 גרם שוקולד לבן

40 גרם חמאה

מכינים את השקדים: מניחים את השקדים במחבת יבשה בלי שמן, ומטגנים 2 דקות עד שהם מתחילים להזהיב. מוסיפים את אבקת הסוכר ומקפידים לערבב היטב. מטגנים עוד דקה או שתיים להזהבה מהירה (אסור להשאיר ללא השגחה כי זה יישרף!). מעבירים לצלחת או לתבנית ומצננים.

מכינים את השוקולד: שוברים את שוקולד החלב לקוביות ושמים בסיר או בקערה חסינת חום מעל סיר עם מעט מים. מוסיפים 20 גרם חמאה. מביאים את המים בסיר התחתון לרתיחה ומבשלים דקות אחדות עד שהשוקולד והחמאה נמסים. מערבבים היטב. יוצקים עיגולים במרחק של סנטימטר זה מזה על תבנית התנור, מרופדת בנייר אפייה. את השוקולד הלבן ממיסים יחד עם יתרת החמאה בסיר כפול על אדים, מערבבים לתערובת אחידה ויוצקים את העיגולים של השוקולד הלבן במרווחים שנותרים בין השוקולד חלב. לוקחים קיסם, שיפוד או סכין ומערבלים בעדינות את שני השוקולדים לקבלת מראה שיש. מפזרים מעל הכול את השקדים הפרוסים ומעבירים לקירור לשעתיים. לאחר מכן שוברים לפיסות ושומרים בקופסה סגורה.

SHIELD

כלים להורות דיגיטלית

יש דרכים יותר מתקדמות לדעת איפה הילדים...

עפ"י

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

rimon.net.il

SHIELD

פתרונות דיגיטליים מתקדמים להורות חדשה, כולל פיצ'ר התראות מיקום הילדים

עם SHIELD מבית רימון אתם יכולים להיות רגועים שהמשפחה והילדים מוגנים באינטרנט, ברשתות החברתיות ואפילו בווטסאפ. ומעכשיו אתם יכולים לקבל גם התראות כאשר הילד מגיע או עוזב מיקומים שהוגדרו מראש ולראות את מיקום הילד לפי מפה מתעדכנת. לפרטים ולהצטרפות, צרו קשר.